

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

samlet og udgivet af S. Poulsen

Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave
for Damer

1805

Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

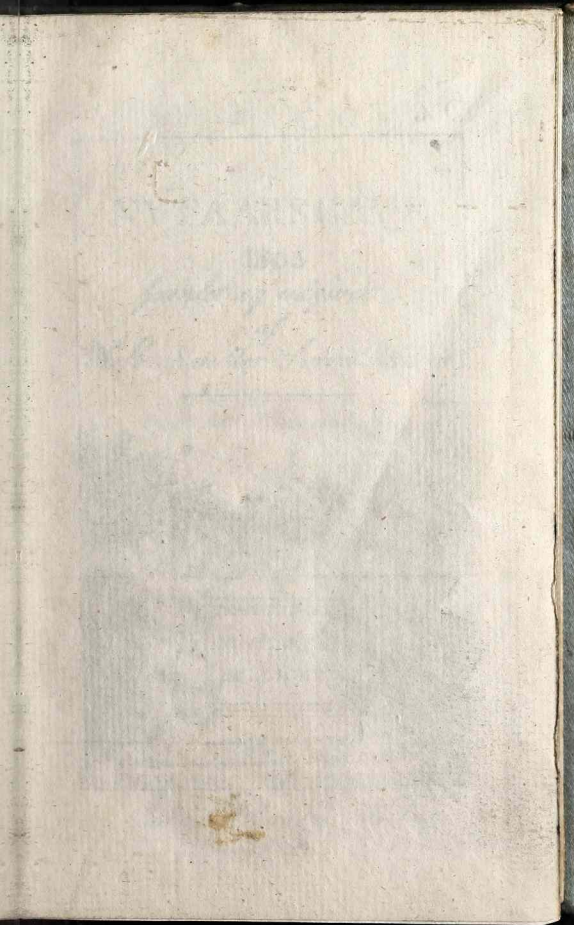
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52, - 53.

NYTAARS GAVE

1805

*samlet og udgivet
af
Hofboghandler Simon Poulsen*

trykt hos J. Breinholt.

A. Flint d. S. f.

Paa S. Poussens Forlag.

NYTARSGATE

1801

Typographiens Roes.

Det vorde lyst! saa raaber alle,
Der onske Verdens modne Held;
Paa Kundskabs Dag de Vise kalde,
At fremme Millioners Vel:
Eil Sandheds Soel oprunden er,
Man Jordoms sorte Skygger seer.

Det vorde lyst i Videnskaber,
Hver Forsekelse vorde klar!
Naturens Skatte Jorden taber,
Om ej dens Præst sin Fækkel har;
Eh! gior den Lærde sig bereed
At lyse for nysgjerrigt Bied.

Den Lysning, Værdom kan berede,
 Var dog for enkelt Mand kun god:
 Ei siern den Klarhed vilde sprede,
 Hvis ej en Ven ved Siden stod.
 Gud bed! Typographie blev til:
 Og høit oplued' Sandheds Ild.

Forgjæves Have Kloden Kilder,
 De fremme kun Oplysningsfart;
 Sit Glas Typographie opstiller,
 Og fjernest Mørke vorder klart.
 Den Lærde taler; hvert hans Ord
 Strax høres af den hele Jord.

O Du blandt Konsterne den bedste,
 Du Wiisdoms stærke højre Haand,
 Kun Du kan Staters Vel befæste;
 Thi Du kun bryder Jordoms Baand,
 Du drager Mørkets Slanger frem,
 Og tager rædsom Gift fra dem.

Lode.

Odderen og Blodiglen.

En Dag den lumste Odder møder
 Den Orm, der ofte drikker Syges Blod.
 "Jeg" siger den, "og du er lige god;
 Thi under begge Land det stolte Mands
 dyr bløder.

Dg dog ieg med Forundring seer,
 Du af den Taabe yndes meer
 End jeg." — "Det maatte du dog bedre vide;"
 Var Iglens Svar; "vi begge vist nok bide;
 Men som Forgift man flyer for dig,
 Dg som en Lægedom man søger mig.
 Jeg Helbred kan tilbage kalde;
 Men for en Odders Bid den stærkeste maa
 falde."

Den Himmelsgave, Bid, os begge vise vil;
 Her bliver det Satyre, der Pasquils.

Tode.

E p i g r a m m e r.

I.

En Gladders Gravskrift.

D! hvorfor lod man denne Steen ej melde,
 Hvorledes alting ved min Død gif til! —
 Doe, Vandringsmand! Jeg gierne vil
 Omstændeligt det Hele dig fortælle.

2.

Junker en og Harlequin.

Junker en.

Slig, Kiære, hvad der Marsag var,
 At han blev alle Følkes Nar.

Harlequin.

En Grund dertil os begge drev;
 Af Mangel Følkes Nar jeg blev.

Junkeren.

Hvad skal det sige, min god' Mand?

Harlequin.

Jeg mangler Brød, og De Forstand.

3.

Til to Søstre.

I skionne Søstre, skulde I begiære

Igien hiin Hyrdes Fortrins Dom,

Han Eblet vilde vist i to Halvparter skære;

Til Krig det aldrig kom.

4.

Junker Glenses Havn.

De Herrer aldrig bede mig til Gæst;

Al Bisterhed jeg kunde rævne.

Men troe mig, Glens; sig veed at hævne.

Jeg giver ogsaa snart en Vefest,

Og der, foruden mig, slet ingen gaar til

Gæst.

Tode.

L a l - L o t t e r i e t.

Et Lotterie, den sorte Kunst er ligt;
 Endog den Viseste dets Speil fortrykker;
 Det viser Overflod i Smiggedigt,
 Og vaagen Drom med Skatter Skrinet fylder.

Det falske Haab, med eet at vorde riig,
 End Philosophers skarpe Syn kan blinde;
 Den Trængende vil ganske blotte sig,
 Og vove alt, for meer end alt at vinde.

Ja den, som Lykken gynger paa sit Skiod,
 Som ej formaaer sit Guld og Solv at tælle,
 En Rigmand finder denne Vinding sød,
 Vil mere see af Gyldehornet vælle.

Dg let, og saare let man griber fat
 Paa Feilighed; den selv jo Toppen byder.
 Her uden Noje hentes vægtig Skat;
 Man kommer ifkun, seer, og faaer, og nyder.

See! paa det falske Hav, paa Bølgen blaa,
 Skal sig for suurttient Lon en Søemand vove.
 Sæt kun paa Tal; tilfreds du da kan gaae
 Til Roelighed, og tryk til Middag sove.

Hver Stand sin Byrde har. Ved Statens
 Roer

Er Glæds og Herlighed foreent med Plage.
 Kun den, som tillidsfuld paa Lotto troer,
 Kan haabe uafbrudte gyldne Dage.

Mens hist de Stakler staae i Damp og Sved,
 Mens her for dagligt Brød saa suurt de slide,
 Fortuna's Søn i sadest Roelighed
 Sig gotte kan; han vandt sin Deel i Tide.

Dog bør han være Lyffens egen Søn,
 Hun tusinde med Moders Godhed kalder;
 Men spotter kun den Knæling og den Bon,
 Og slipper dem, at de paa Næsen falder.

“Kom,” siger hun, “læg kun dit Offer ned,
 Og jeg dig vil med tallos Rigdom signe.
 Du vorder nogen, men bliv stadig ved;
 Din Velstand ingen Cressi Skat skal ligne.

Al! Daaren fanges af de hulde Ord;
 Sin sidste Skjerv han True Fortuna giver,
 Og, til sin Straf, den falske Moder troer,
 Naar hun endog til skændig Udvei driver.

Lig nedrig Bøserffe, hun raaber kun:
 “Spar ingen Ting, bring mere, ja bring mere.
 Ret nu, ret nu, min Ven, skal denne Mund
 Den søde Lon for hvert dit Offer være.”

Dg nu han sig et lille Kiærtegn faaer;
 Hans Lue veed den Listige at føde.
 Til sin Gordærvælsse han atter gaaer,
 Dg Belfærd's sidste Levning lægger øde.

Saa ogsaa Lykken. Nu et enkelt Tal,
 Nu to, ja tre, hun pleier at tilvende,
 At Windelysten ikke lunkne skal,
 Til Velstand, Fred og Redningshaab har
 Ende.

Tode.

Fyrsten og Giestgiveren.

En Fyrste i det tydske Rige,
— Hans Navn, min Læser, kan jeg ikke sige;
Jeg aldrig selv det horte for;
Dg overalt det lidt til Sagen gior. —
En Fyrste maatte ved et Vertshuus holde
Dg fik sig der et lidet Traktement.
— Om Retterne var varme eller kolde,
Det er mig atter ei bekiendt. —
Nok: at Historien os melder,
At for en Prinz det var kun Bagateller.
Dog mindste Bagatel der skal betales for.
Herr Warten bukkende fremtræder,
Dg firehundred Gylden sig udbeder.
Den Sum, den høie Gæst sandt saare stor,
Men maatte med Forundring høre,
Han kunde, sandt for Gud! det ei for min-
dre giøre;
Der lod sig intet tinge af.
Durchlauchten da de firehundred gav,

Men loved' hos sig selv, at naar han kom
tilbage,

Han for den dyre Vært iagt sig vilde tage.

Men det var stedse Lyffens Skif
I Tyrsteregninger en liden Streg at giøre.
Den Vært alligevel Durchlaughtens Penge fik,
Paa heel uventet Viis, som du skal høre.

Du tænker nok, der gif et Hiul itu?
Nei — eller Tyrstens Godhed glemte,
At Værten alt for haardt hans Guld, Børs
flemte;

Ehi Tyrster aldrig kommer ondt ihu,
Til lutter Edelmod Gud deres Hierter flemte?
Kan være. Dette har sin Rigtighed:
Han holde bød ved samme Sted.

Den dyre Vært sin Lyffe priser,
Dg færdig er at hoppe som en Dreng,
Dg travelt har som Muus i Varselseng,
Han løber af og til, mens Tyrsten spiser,
Dg er saa inderligen glad,
Durchlaughten er tilfreds med Viin og Mad.

Den høie Reifende det Maaltid rigtig smager,
 Tilfidsk han til sin Pomme tager,
 Og kræver Regningen, og heel forbausset seer:
 Det ifkun fem og tive Gylde er.

“Forundres ikke, naadig Herre”

Pød, Værtens Ord, “den sidste gang, des
 værre!

Man havde stevnet mig for Giæld.
 Paa firehundred Gylde da beroede
 Mit Bee og Vel.

En Tyrste kom. Mit glade Hierte troede,
 Gud sendte ham til den betrængtes Hæd.
 Ei torde jeg et Laan af fremmed Prinz begiere;
 Men at betale hvad De skyldig blev,
 Skiondt jeg vel høit mit Tacit drev,
 Det bød unægtelig en Tyrstes Ære.
 Med hvad i Regningen formeget var,
 En ærlig stræbsom Mand De reddet har.
 Hvad kan den sande Edle ønske mere?”

Tode.

Ved
 min Svigermoders Grav.
 Til min Hustru.

Ingen Graad, skjønt Dødningsklokken lyder!
 Ingen Skræk ved Evighedens Hav!
 Bedste, hør, en kjærlig Stemme lyder:
 Ingen Graad ved denne Grav!

Naar fra Sundheds Kraft i Legens Dage
 Uskyld styrter hen i Dødens Arm;
 og naar Diende forgieves flage
 ved en storknet Moderbarm; —

Naar Fortrængtes Værn i Daadens Alder
 for sin Middag sænkes ned blandt Liig,
 og naar Døden Armods Skytsgud falder
 bort fra Hungers matte Skrig; —

Naar, af Myrthebuer trygt omgierdet,
 ædelt Par paa Banen goaer saa glad,
 og den mørke Engel løfter Sværdet,
 og de Glade Filles ad: —

At! da glide Taaren fra vort Øje,
 fjønt asmagtig mod Alviisdoms Raad!
 Og de Skabtes Gader i det Høje
 Kal velsigne Sines Graad.

Men naar den, hvis Aandedrag var Kummer,
 den, hvis Dvaler pressed' Veeraab ud,
 højer Hovedet til stille Slummer,
 see, da bør vi prise Gud.

Tøst Dit Blik paa Hendes sidste Dage,
 hvem Du nu i Hvilens Arme seer! —
 Vil Du fræve blot et Nu tilbage,
 at hun skulde lide Meer?

Nej! Du veed, bag Dødens Hegn er Hvile,
 som, at bryde, Intet meer formaaer,
 og at Gud vil Hende Liv tilsmile,
 Skjont ej længer Hjertet slaaer.

Ærlig mod sin Gud og mod sin Lige,
 efter Evne, god, hun gif til Fred —
 Fred hos ham, som ingen Drøm kan svige,
 ham, som lønner Ærlighed.

Derfor stille Højtid skal omgive
 den Gulddødes Hvilested med Ro,
 og blandt os skal Modernavnet blive
 ihukommet tit og fro.

Ogsaa vi, naar Livets Drøm er ude,
 høre skal den sidste Time slaae:
 sodt vi slumre paa vor Dødningspude,
 fro, som hun, vi heden gaae!

Haste.

Biergmands Sang.

(Af Skuespillet, Den foregivne Døds
stumme, af N. H. Weinrich.)

Skæbnen god ei Biergmand var,
thi hans Lod blev oftest Klage;
han tidt frantend' Legem bar,
Kummerfulde var hans Dage.

Stakkels Biergmand trælle maae,
for den Rige Guld kan faae.

Bonden dog ved Aftenstund
hvile kan fra Dagens Plage;
fielden faae vi roelig Blund,
vi maae sove Nætter, Dage.
Stakkels Biergmand trælle maae,
for den Rige Guld kan faae.

Af! vort Liv snart svinder hen,
 under Moje, Suk og Klage;
 uden Glæder, uden Ven,
 ja og skundom uden Mage.
 Stakkels Biergmand trælle maae,
 for den Rige Guld kan faae.

O! lykkelig derfor den!
 som kan Brodres Kaar formilde;
 og sin Skiærv godvilligen
 ham til Trost meddele vilde.
 Stakkels Biergmand trælle maae,
 for den Rige Guld kan faae.

V a a r e n.
 (Efter det Svenske.)

— — — Hoc est
 Vivere bis, vita posse priore frui.

I Naturen hersker Freden blid;
 Gestr aander; Sneens Dynge flyder.
 Vær mig hilset, Vaar! Du skionne Tid!
 alt i Haabet Sommeren jeg nyder.

Liljig stiger frem af Jordens Skød
 Stilkken, hvorpaa knoppes Liljer spæde —
 Eng! glem den Tid, da Nordstorm bød;
 drag igjen dit Vær med Haab og Glæde!

Dykkens Søn, som endnu ingengang
 Sorgens, Moiens Byrde saaes at bære!
 Hør den frie Lærkes muntre Sang!
 Og forkynd, den liig, din Skabers Ære!

Du en oplyst, sand og værdig Tolk
 af Naturens Skønhed, Wiisdom være;
 Er du ikke meer end Skovens Tolk?
 Mon du ikke Navn af Dyrets Konge bære?

See hvor skjult, yndig Blomsten er,
 før den gaaer til Stov tilbage —
 Yngling! Gavnlighed af Blomsten lær,
 førend Sorg omhyller dine Dage!

Vintren flygter, liig en rædsom Drom,
 naar Naturen Sovnens Lænke brækker —
 Livets Vaar bortfly'r med Tidens Strom,
 som en Ben, der Savn, ei Laarer, vækker.

Olding, Du som favner Maalet snart,
 Vaaren dig, dig Solens Straale glæde!
 Saa Udbodeligheds Haab skal flart
 frem af Evighedens Laage træde.

Ei skal paa din Morgen, evig ny,
 vaade, kolde Aftenvinde følge;
 ingen stormfuld Høstnats mørke Sky
 Stjernehimlen for dit Dødsølge.

Da skal følge dig fra soundne Aar
 Mindet om hver sand og ædel Handling;
 og din Salighed, en evig Vaar,
 aldrig friste nogenlags Forvandling.

J. Kragh Høst.

En Scene

af

T. Tasso's *A m i n t a*.

Dafnis.

Du vil da, fiernet langt fra Elffovs Glæ
der,

henleve dine unge Aar? og ej

Du nævnes vil med søde Modernavn?

Ej see din ynderige, spæde Afkom

Dig, spøgende, omringe? O Du Daare,
jeg beder Dig, lad sig Beslutning fare!

Silvia.

Lad andre hylde Amors Nydelfer

— Hvis eller, nogen sand, han yde kan —

Det Liv, jeg fører, mig behager bedst:
 Min Tidsfordriv jeg finder ved min Bue
 og ved min Pils, og ved, i Flugten ind
 at hente Dyret; eller, hvis det modig
 mig trodser, da at fælde det til Jorden;
 Ja naar kun Skoven ikke mangler Wildt,
 og Raageret forsynet er med Pile,
 jeg og ej frygter, mig skal mangle Moerskab.

Dafnis.

En tosset Moerskab! og et smagløst Liv!
 Du kjender intet bedre, derfor dette
 behager Dig; Den første Jordens Slægt,
 af barnlig Svaghed og Eenfoldighed,
 og ansaae Vand og Egens Olden for
 en herlig Drik og Føde; Nu omstunder,
 da Jordens ædle Frugt og Druer kjendes,
 er Vand og Olden Dyrets Drik og Føde.
 Hvis blot en Tusind, Deel Du smagte af
 en elsket Elfers Bryd, maaskee Du da
 med Kuelse og Anger vilde sukke:

"Hver Time man foruden Elskov lever,
 "er tabt! O min henfarne Tid! som Enkel
 "jeg mangen ensom Dag og ensom Nat
 "forgjeves levet har! til bedre Brug
 "(som selv ved Hyppighed i Godhed vover)
 "jeg kunde have nyttet den" — O Søster
 Du Dig betænke dog! For sildig at
 fortryde sine Fejl, det nytter ej.

Silvia.

Naar, angrende, Du hører mig gjentage
 de Ord, Du veed saa herlig at belægge,
 da skal og Gloden mod dens første Kilde
 tilbagevende, Ulven flygte skal
 for Lammet; Stoveren for bange Hare;
 Delfinen nye til Bjergets høje Top,
 og Bjørnen ned til Havets dybe Bund.

Dafnis.

Jeg nøje kjender den Gjenstridighed.
 Som Du nu er, jeg fordum var; saaledes

og mine Ansigtstræk! saa blond mit Haar!
 den samme rosenrøde Læbe, og
 den samme fyldige og bløde Kind,
 med Liljens og Rosens Farve blandet!
 Min største Glæde — o den dumme Smag! —
 var Sangegarnet ud at spænde; Hilden
 med Buglelim at overstryge; Pilen
 at hvæsse; Dyrets Spoer og skjulte Leje
 at søge, lede op; Naar skundum da
 en Elsker sendte mig begjerligt Smil,
 jeg, fuld af Harne og Undseelse,
 ret som en ubehøvlet Bondepige,
 slog Hjet ned, min Skjønhed, Ynde, var
 mig til Besvær; at være afholdt, elsket,
 jeg ansaae for en Brode, Skam og Skjændsel.
 Men hvad formaaede ej Tiden? og
 hvor mægtig er en rask og troefast Elsker,
 som, ydmyg, mærker paa vort mindste
 Wink!
 og uafsladeligen for os sukker!
 Jeg maatte give tabt. Besejdeden

og Graad og Bøn, taalmodig Lydighed,
 see her de Vaaben Sejerherren førte!
 Jeg nu bebreidede mig selv min blinde
 Eenfoldighed, og, sukkende, jeg sagde:
 Modtag o Cynthia, Dit Horn, Din Bue,
 jeg Dig, og Dine Pile Uffed giver. —

Saaledes haaber jeg, og Din Aminta
 omsider tæmme! Skal Din, barste Wildhed,
 og gjøre blødt Dit marmorhaarde Hjerter.
 Maaskee han ej er smuk? Maaskee han ej
 Dig elsker? eller ingen elsker ham?
 Maaskee af Had til Dig, han sig forstiller?
 Maaskee hans Slægt, som Din, ej ædel er?
 Jo! hvis Du er Oedippes Datter, han
 som kalder Floders store Gud sin Fader,
 saa er og han en Søn af hiin Silvan,
 som fylder Pan sit Liv; Ej mindre smuk
 — du dig beskue Selv i Kildens Speil —
 end Du, er Ammarillis; Dog foragter
 han hendes kjæle Omhed, og bestræber

sig for at vinde Dig, som haaner ham.
 Sæt nu, det mueligt var — dog gid det
 aldrig
 gaac i Opfyldelse — han i sin Brede
 kan Godhed fatte for den Pige, som
 saa høit ham elsker, sig, hvorledes bliver
 Du da tilmode? og med hvilke Øjne
 Vil Du ham see at være lykkelig
 udi en andens Favn, og Dig foragtet?

Silvia.

Med sig og med sin Elskov lad Aminta
 kun handle som ham synes bedst! mig rager
 det ej; og naar han blot ej bliver min
 (og mod min Villie han det ej kan),
 ham eje hvo der vil; og om han end
 blev min, jeg hans dog aldrig blive kan.

— Dafnis.

Men Grunden til dit Had?

Silvia.

Hans Kjerlighed.

Dafnis.

En yndig Gader til en grusom Søn!
 Naar saae man vel det tamme Lam at avle
 den glubke Tiger, eller Svanen ud
 at flække Ravne? Hvis Du ej Dig Selv,
 da mig Du flusse vil!

Silvia.

Hans Kjerlighed
 min Erbarhed fornærmer, og han var
 mig kjær, saalænge som han vilde, hvad
 jeg ville selv.

Dafnis.

Du vil Din egen Skade.

Silvia.

D tie dog stille, eller, hvis Du venter
 jeg svare skal, da tael om andre Ting!

Dafnis.

Nej see, hvor trodser ei den unge Møe!
 Du i det mindste dog mig svare, hvis
 en anden Elsker fremstod, vilde Du,
 som denne, ham beegne og modtage?

Silvia.

Ja hver og en, som vilde mig berøve
 min Kydskhed, ja enhver, som Du tør kalde
 min Elsker, men som er en Ziende.

Dafnis.

Du troer da, Buxten hade kan sin Gied,
 Og Tyren Dvæn, Duen kjæle Mage?
 Og dette blide, ynderige Foraar,
 som, muntert smilende, indbyder hvert
 et Dyr og hver en Yngling, hver en Pige
 til Elskov, bør med Had vanhelliges?
 Og ei Du mærker paa, hvorledes alt
 sig fryder ved en salig Kierlighed!
 see Ducparret, kurrende, at kyskes!

see Fuglen, hoppende fra Green til Green,
 O hør dens Qviddren os fortælle vil,
 dens hele Id er idel, idel Elskov;
 tilbage Slangen Giften lader blive
 og iler hen til Elskeren; og Tigren,
 ja selv den stolte Løve elsker; Du,
 langt mere grum end alle vilde Dyr,
 ej Amor huse vil i haarde Bryst. —
 Dog Tigren, Slangen, Løven føle jo!
 Nej selv hvert Træ, hver Plante hylde
 Elskov.

See kun, hvor Ranken slynger sig om
 Ranken!

som Elskende, omfavne de hverandre.

See Granen under Granen, Bogen, Bø-
 gen,

For Eken sukker Eken; Egen selv,
 som synes os saa knudret og saa plump,
 og føler, der er Kraft ved Amors Fækkel,
 dens sagte, stille Guf Du skulde høre,

hvis mindste Gands for Kjerlighed Du

harde.

Og Du vil da for Planten staae tilbage?

Nei sigt et daarligt Forsæt Du forlade!

Silvia.

Velan! naar først jeg hører Planten sukke,

ieg ej uvillig skal til Elfskov være.

Dafnis.

Du spøger med et velmeent givet Raad;

Med spodst Foragt Du leer ad mine Grunde;

og, som Din Døvhed, er Din Blindhed

stor.

Men skee Din Villie! Den Tid vil komme,

da, angrende, Du paa mig tænke skal;

da skal Du ej, som nu, til Kilden tye,

Dig der at gotte ved Din store Skjonhed;

Nei! langt fra den Du flygte skal, af Frygt,

den flygte, rynnne Vandet der at se;

Dog ikke dette blot jeg propheterer,
 (Sligt er et Onde, som os alle venter);
 Men har Du glemt hvad vor Elpin, den
 vise,
 fortalte til den skjønne Eiforis?
 til Eiforis, hvis Diekast hos ham
 formaaede, hvad ej hans Sang hos hende
 (thi Amor kjender ej gjensidig Pligt),
 og han fortalte det til Tyrss, Ballo,
 som i den Kunst at elske ere Mestere,
 han det fortalte i Auroras Grotte,
 som har til Overskrift: "O viger langt
 herfra Vanhellige!" Den store Mand,
 som sang om Baaben og om Kjerlighed,
 og, døende, ham lod i Arv sin Lære,
 han havde sagt, at dybt i Jordens Skjød
 en fort og rædsom Hule monne findes,
 opfyldt med Acherontisk søle Dunst;
 hver utafnemmelig, uskjøn som Pige,
 ved smertelige Graad og Mørke, her

en evig Straf for sine Synder lider; —
 Her kan Du vente, Plads for Dig beredes,
 thi det jo billigt er, at Damp og Røg
 udpresse Taarer af det Nie, som
 var stedse tørt ved omme Elfers Suk. —
 Men gaae Du kun Din egen stjeve Gang,
 Gjensfridige du er!

J. C. Hedegaard.

Midnatsfang i Lappmarken.
(Efter Skoldebrand.)

Paa disse Fjelde, Njet vendt fra Jorden,
fra Alt, hvad Dval og Salighed udgjør,
jeg hilser Dig, Du Gud, som Dagen før?
som Midnats til Orknerne i Norden!
Her, i en Skyfreds luerød,
for Klipper og for Dyr Du Lyset tænder —
for Dyr, som smægte hen i Nød,
og Mennesker, ei meer, Naturen fjænder!

Men her i disse Ørkners Tavn
 har Freden sig et Tempel fundet.
 Hid sminket Ligt ei Veien fjændte,
 her aldrig Smigrens Virak brændte,
 og Lasters Mængde intet Navn,
 end mindre Dyrkelse har vundet.

Du, som har Uvind, Falskhed, Ewig
 med Kummer lært tilgavns at fjænde,
 — om nok de have martret Dig, —
 Din Vei til disse Ørkner vende!
 Bliv end Din Grav af Laarer her ei skjult,
 Du doer dog ubedragen, uforfulgt.

J. Kragh Høst.

Farvel til en Broder.

Medens Højtidsfryd mit Hjerte qvæger,
 mørkne dunkle Ahnelser min Sjæl;
 Veemod blander Glædens Honningbæger:
 Af en Broder sige vi Farvel.

I^kn, om mit Ord forvirret lyder,
 om min Tanke mat udvikler sig,
 og om Graad min Takkestemme bryder,
 søl, det er fordi vi misse Dig!

Edel var Din Færd i dette Tempel:
 hver Din Skulder paa dets Hvalving bar;
 udenfor det var Du vort Exempel,
 ægte Brødres Hjerter dyrebar.

Stadigt var Dit Gied paa Blissdoms Stier:
 mangen Haandbred Land Du Sandhed vandt;
 og, hentryllet af dens Harmonier,
 gavmild spredte Du den Skat, Du fandt.

Eh! Dit Bryst var fuldt af Broderhjerter;
 i Din Varm selv Kummer Tristed nød;
 og vor hele Jord har ingen Smerte,
 den Din hulde Røst ei lindres bød.

Derfor Du var elsket af os Alle;
 derfor Dig vi her saa gjerne saae;
 derfor sørge vi nu, Alle, Alle,
 ved den tunge Lov, som bød Dig gaae.

Og vor Trost er blot det Haab, vi nære,
 fjønt os Land og Hav adskille nu,
 Broder, vi Dig hist skal blive fiære,
 hist med Fryd Du kommer os ihu.

Dg naar møjsom Gang er endt herveden,
 naar Jehovahs Østen aabner sig,
 Du, som vi, bestraalt af Evigheden,
 skal ved fordums Brødre fryde Dig.

Gaf da, fra vor Tavn, Dit Kald imøde,
 fiek til Daad og Lys og Hader gaf!
 Men, til Livets fjerne Aftenrøde,
 huff, vort Hjertes sidste Ord var — Tak!

Haste.

Oldingen til Ungdommen.

(Fra det Svenske.)

For Dig — som for Alle — Ietsvævende Møe,
 der kommer en Tid, at saa sage!
 da Blomsterne falme, henviisne og døe,
 kun Sjælen sin Glæde har tilbage;
 da hine, som hersked' i Klub og paa Val,
 og skede grumt til hver farlig Rival,
 og brændte af Omhed, og smelted' i Dval,
 fremslæbe sig gamle og svage.

Saa flyver da, Ynglinger, flyver omkring,
 og dyrker hver leende Tærne,
 og slutter om hende en lysende Ring,
 en Ring som kan egne en Stjerne.

Men Himmelen mørknes og Stjernen nedgaaer,
 og gjentændes ei; hvor mon Trøst Du da saaer
 for søvnløse Nætter i Ungdommens Aar,
 som Hende Du bortgav saa gjerne?

Bort Liv er en Leg, og den Leg ikke lang,
 der vidløst bortffjases af Daarer;
 men Spøg blev til Alvor saa mangen en gang,
 og Rosen, man leger med, saarer.

Hvo Wiisdommens Raad har modtaget med
 Spot

og ofret sin Ungdom til Lysterne blot,
 ei tænkt noget Edelt, ei gjort noget Godt,
 han ender vist Legen med Daarer.

J. Kragh Høft.

Bed en huuslig Fæst.

I.

Epilog til Tilskuerne,
 efter at Solvbrøluppet var opført.

Undselig træder Da I mer frem igjen
 Og taler nu i eget Navn som Ven.

Nys saae I her i Hymens Rosenkjæde
 Et Billede paa ædel Gaderglæde;
 Men selv, naar Skuepladsen svinder hen,
 Har huuslig Færd i denne Kreds sit Sæde.

I Dag, som Søn og Mand, jeg dvæler
 I Hymens stille Lund — med festlig Sjel —
 Hist troner han den blide Huuslighedens Gud.

Hvo kan forkynde værdig nok hans Hæder?
 Hvo tæller eller nævner vel de Glæder,

Som han saa rundeligen beler ud?
 At han til varig Gavn daad leder
 Og end i Hytten gjør den Elskende tilfreds;
 At han i Modgang salig Trost bereder;
 At han fremtryller navnløst Held
 For hver, som ved hans Alter knæler
 Med Sands for Venkabs Fred
 Og hellig Agt for stille Glæder:
 Det føler hver en Barm i denne Kredss.

O! seer da venlig paa den simple Pryd,
 som barnlig Kierlighed frembaaret har
 Til Tak og Hæder for det ædle Par,
 Hvis Navne her i Hymens Borgaard brænde, —
 Og, Venner! nyder saa med huldrig Sjel
 Vor virkelige Bryllupsfryd, —
 Og hylder Osferne, som vi med Jubellød
 Til Husblihedens Gud opsende
 For disse Godes Held!

II.

Til Hymen.

Du, som lønner alle Nyder
 I Kjerlighedens blide Eye,
 Og venlig Ringheds Hytte pryder,
 Mens tidt du maae fra Borgen flye;
 Dig, Hymen! ofre vi vor Sang,
 Dig hylde vi med Jubelklang.

Vær huld i denne Kreds tilstede!
 Gyd i vor Barm din høje Fred!
 Forog, velsign vor Samsunds Glæde!
 Befæst vort Held ved Kjerlighed!
 Dig ofre vi vor glade Sang,
 Dig hylde vi med Jubelklang.

Væf Fryd i denne Oldings Hjerte!

Dig værdig var hans hele Færd,
Hans Id og Daad os stedse lærte,

At føle huslig Glædes Værd.

Ven ham, i Livets stille Høst,
Med Fadersfryd og Venfæls Trost.

Ved Siden af sin elskte Kvinde

Han signe tidt din milde Haand!

Vor Tak, vor Kjerlighed dem binde

Til dig med friske Rosenbaand.

O Hymen! Gro vi hylde dig!

Sign Brudeparret faderlig!

III.

B e d B o r d e t.

Glædens Harmonier Indt
 Der, hvor Hymens Trone staaer.
 Gudens skjonne Roser pryde
 Selv den vise Oldings Haar.
 Gandsen for de rene Glæder,
 Huslig Kjerlighed bereder,
 Tabes ei, mens Hjertet staaer.

C h o r.

Gandsen for de rene Glæder,
 Huslig Kjerlighed bereder,
 Tabes ej, mens Hjertet staaer.

Tidt i denne Kreds vi node
 Glædens Kalk af Venstabs Haand;
 Blide Druer Ild indgjode,
 Samfryd henrev Alles Aand.
 Hymen, under muntre Dandse,
 Vandt til Kredsen favre Krands;
 Slynge de om os sit Baand.

C h o r.

Hymen, under muntre Dandse,
 Vandt til Kredsen favre Krands;
 Slynge de om os sit Baand.

End han før fra det Høje,
 Ned til os med Velbehag.
 Seer hans Smil i hvert et Øje,
 Som velsigner denne Dag!
 Synger Alle ham til Hæder;
 Thi han adler vore Glæder,
 Med sit hulde Velbehag.

C h o r.

Fro vi synge Hymens Hæder;
 Thi han adler vore Glæder,
 Med sit hulde Velbehag.

Ja! han lønner hvert et Hjerte,
 Som er Kierligheden tro,
 Og som i hans Tempel lærte
 Agt for Huslighedens No.
 Venner os den hellig være!
 Jubler højt til Hymens Ære;
 I vor Barm hans Glæder boe!

C h o r.

Huslighed os hellig være!
 Høit vi juble den til Ære;
 I vor Barm dens Glæder boe.

B. R. Hjort.

Til
et nyelig ægteviet Par.

I Ægteskandens Rosenkræder,
 I traadde ind, o kiære Par!
 Men huff, man ei paa Roser træder
 Bestandig; — de og Torne har;
 Deel troelig Livets Sorg og Glæder,
 Ved fælleds Hielp let alting var.

Naar Mand, Du træt af Dagens Plage,
 Tyer hjem til Konens hulde Barm;
 hun Dig da omhedsfuld modtage,
 med kiælne Smil i aabne Arm.
 Du stedse finde glad din Mage,
 i Livets Pligter huld og varm.

Og Kone! naar Din Arm omfhynger,
 i modig Stund Din bedste Ven,
 naar Du til elskte Bryst Dig klynger,
 da gid han stedse Dig igien,
 med samme Ild sin Arm omfhynger,
 som første Dag han blev Din Ven.

Gaae Livets Skiæbner da imøde;
 dets Glæder, dets Bekymringer,
 I for hinanden omt forsøde,
 ved troefast Hielp let alting er;
 ej Soelstins Dage stedse møde,
 hinandens Ven, Raadgiver vær.

N. H. Weinwich.

E t E v e n t y r
af Krønikedigteren M a n c h h a u s e n.

M.

Ja, Herre, uden denne Mynde der,
Som Puselanterne saalange maatte lide,
Indtil de stumpe des, saa han en Tax nu er;
Og uden Træet, hvor De vist alt vide
Dottusind Nattergaler boer i Fred; —
Jeg har endnu en Kørre Sielshed:
En Dam, hvortil jeg ingen Mage kiender;
Som føder tibetusind vilde Vender.

E.

Den gad jeg selv nok seet; saa Skam,
En herlig Jagt De har paa denne Dam.

M.

Det gjør mig ondt, min Ven. Alt for en
 fiorten Dage

De fulde kommet til mig her.

Nu kan de Jagtens Fryd ei mere smage;
 Det hele tibetussind slagtet er.

E.

Nu det beklager jeg. Men sig, hvor man-
 ge Uger

De vel til denne Jagt og denne Slagten
 bruger.

M.

Hvor mange Uger? Ih, nu maa' jeg lee!

De for en Kludrer jo maa Deres Ven
 ansee.

I et Par Timers Tid det lod sig giøre.

E.

Var da saa god og lad mig høre.

M.

Ja gierne, og De vist bekiende vil,
 Den Sag gif ganske simpelt til. —
 Jeg kaldte paa min Karl. "Johan, jeg
 har i Sinde
 At fange Enderne derude paa den Dam." —
 "Godt, naadig Herre." Saa jeg flydde
 ham
 En Rulle Seglgarnstraad, lod ham ved
 Enden binde
 Lidt Gleskesvør. Dermed vi gaae;
 Til Dam og Andejagt vi hafter.
 Jeg giver Drede, og han Traaden kaster
 Med Gleskesvøren paa.
 Strax kommer Enderne; han fire maa.
 Een napper Rovet, men det glatte Neb-
 fald volder,
 At graadig Fugl ei længe det beholder.
 Som omskabt Odin det med Gaften gif,
 Saa håndtes Glesket. Anden And det fik,
 Men flux det lod for hungrig Søsterrende;

Den tog, og atter slap. Det havde ingen
 Ende

Med at opsluge flibrig Vokkemad,
 For ti tusinde paa Graaden sad.
 Nu seer jeg Karlen staae en Knude
 For første og bag sidste And,
 At ingen, Perler liig, fra Snoren drat-
 te kan;

Dermed er Jagten ude.

Saa havde jeg den Snees med trende
 Muller sat,

Dg saa den ordentlig paa Graaden sat
 Som Lærker paa et Spid. Dog gjorde disse
 Paa deres Hampspeid tilvisse
 En Pokkers Stoi. Vi trækker, hvad vi kan,
 Dg faaer dem lykkelig i Land.
 Men nu et Spørgsmaal er: hvad skal vi
 giøre,

En Gangst saa vægtig hjem at føre?
 Der ingen Vogn ved Haanden var.

Dog leve den, der Hierne har!
 Münchhausen aldrig saae sig saa i
 Knibe,

Han vidste jo, hvortil han skulde gribe.
 Ja undtømmelig er min Présence d'esprit.
 "Hør," siger jeg, "en heel Sæt Rug at
 bære

Var jo for dig vel for kun Lapperie;
 Det maa da og kun Smaating være,
 Den hele Række om din Krop at snoe."

Saa sagt, saa gjort. Men nu vi har,
 min Troe,

Langt større Mod. Som Tyren hjemad
 vender

Paa eengang slagrer alle Fender,
 Og lig' harmoniske i Vingeflag og Skrig,
 Med min Johan i Luften reise sig.
 Den arme Dievel alt af Dødsens Angest
 brøler;

Men Equipagen ikke nøler;

Det samme vist nok kunde sige.
 Hvad havde De vel gjort?

E.

I Karlens Sted?

M.

Jo mænd! i mit.

E.

Jeg selv det ikke veed.

M.

Det troer jeg, paa min Tre.

I sige Ting man har homine à ressources
 vore.

Jeg, uden længe at betænke mig,

Ham raabte til: "Hør, een Ting maa du
 giøre,

Gaa skal den Slagren snart ophøre,

Dg snart ned kommer du igien;
 Tryk Panden paa hver Sugl itu.
 Men her, for Guds Skyld ikke paa dem
 alle

Paa eengang; ellers, Kiære, gaaer det dig
 Paa en Pilatres Viis, lidt alt for pludselig."

Det Indfald, haaber jeg, De vil fornuftig falde.

E.

Unægteligt. Et Barn indseer det vist.
 Dog paa det Simple falder man tilsidst.

M.

Ja deri er Münchhausen saare heldig.
 De ti vetusind Pandeknæ
 Tog os imidlertid en Klokketime væk.
 Men derfor kom han og gradatim og lem-
 fældig

Til Jorden ned, og lever denne Dag.
 Og nu vi sik ved dette Jar i mag
 De Røder hiem, og, før en Dag var
 omme,
 Halvparten saltet var, Halvparten hængt
 i Røg.
 Vil De ad Aare til mig komme,
 Saa skal De være med ved morende Forsøg.

Tode.

Astrid og Gevar.

Romance.

I trange, skumle Verdal laae
saa eenlig Gevars Hytte;
de nogne Fielde hvælvede
sig over den, mens Bølgerne,
saa uophørlig brøde paa,
dens alt for svage Stytte.

Dog leved' Gevar glad og trygt
i lille Fædreboelig;
thi blid Tilfredshed er den Løn,
Naturen gav sin Skyldfrie Søn,
som vandrer, frie for selvgiort Frygt,
sin jævne Bane roelig.

Og deles umisundte Aaar,
 som Gevars, med en Kvinde
 hans fromme, hulde Astrid lig,
 som Dage Aar bortskynde sig.
 Saa saae vor Gevar otte Aar
 som otte Dage svinde.

Naar hans og Astrids omme Blik
 paa Barneskloffen hvilte,
 de undrende tilbagesaae,
 og kunde ei endda forstaae,
 hvi Aar for dem som Dage gif.
 Af! at saasnart de iiste!

Kun da var Tiden Astrid lang,
 naar Gevar maatte ploie,
 i lille Baad det brede Hav,
 (saa mangen troefast Elfers Grav),
 da flod vel Mismods Graad engang
 iblandt fra klare Dae.

Men ei hun saae ham før igien,
 om end han kom tilbage,
 med Skuffet Haab og tomme Baad,
 for Glæden standsed' hendes Graad;
 thi tryk var hendes elskte Ven,
 hvor var da Grund til Klage?

Engang i fire Dage hun
 sin G e v a r maatte savne.
 Den femte Dag han komme maa —
 hvor glad hun den imøde saae!
 det Bryllupsdagen er, da hun
 igien skal G e v a r favne.

Saa reen og blid som A s t r i d s Siæl
 den skionne Vaardag smilte.
 Med takfuldt Suk til Himmelen,
 med Bønner for sit Hjertes Ven,
 med Følelse af alt sit Held
 hun ned til Stranden ilte.

Det mørke Fjeld, som speiled' sig
 i Havets blanke Glade,
 vantrevne Furru, tørre Gran,
 selv nogne, før forhadte Strand,
 var A s t r i d nu et Eden liig:
 Alt smiler til den Glade.

En Baad hun i det Fjærne seer,
 og Hjertets Banker siger,
 at det er hans — jævnt glider den
 blandt sagte, sølvblaa Bølger hen,
 dens Gart saa seen for A s t r i d er,
 dog ei sin Plads hun viger.

Raskt hæver G e d a r s stærke Arm
 den alt henlagte Aare,
 da han langt fra sin A s t r i d seer,
 og knap ved Landet Baaden er,
 for hun alt ved den Elsktes Varm
 afstørre Længsels Taare.

Og glædeligt de muntre Smaa
 dem ile nu imøde,
 og raabe: "Gader, kom, saa skal
 du see, om i den hele Dal
 du noget før saa vakkert saae!"
 Men Astrids Kinder gløde.

Hun sig med dobbelt Hurtighed
 foran til Hytten flynder,
 og aabner langsomt lave Dør;
 men ind knap Gevar trine tør;
 thi Grønt og Blomster rundt om spred,
 en Høitidsdag forkynder.

Snart han saa fro begriber alt,
 og hastig Dagen ilte
 i reen, uskyldig Glæde hen,
 i Tak til Gud, som gav dem den.
 Blegt Maanens Skin i Hytten faldt,
 og sødt de alle hvile.

Men skrækkeligt de vækkes ved
 en Lyd, lig hule Torden,
 som meer og mere nærmer sig,
 og rykker voldsomt, Stormen liig,
 en Hagl af Steen fra Gieldet ned,
 og rykker hele Jorden.

Nu følger hastig Stød paa Stød,
 og Steen og Gruus som Avner
 af Vinden pidsket, hvirvler sig
 i tykke Lust. Et ængskligt Skrig
 fra Astrids blege Læber lod.
 Hver Trost, hvert Haab hun savner.

“Den kommer, Verdens sidste Dag”
 udstønner hun, og seigner
 mat, kraftesløs til Gevars Bryst;
 af! endog det er tomt for Trost,
 han aander knapt, hans Arm blier svag,
 da Astrids Kinder blegner.

Saa staae de taase Barm ved Barm,
 og langsomt Diet hæver
 til Leiet, hvor de elste Smaa
 i Sønnens Skød saa trygge laae,
 mens Døden alt med væbnet Arm
 sit visse Offer kræver.

Paa engang begge knælende
 saa omt sig boie over
 de Slumrende, og sukke: "Gud,
 vi prise selv dit strange Gud,
 og kiøndt vi ingen Rædning see,
 vi dog at haabe vover."

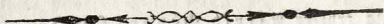
Alt ingen Rædning findes meer!
 Med voldsom Magt bortriver
 de brede Bolger Stykkerne,
 hvorpaa sig Hytten hvilede,
 og trindt om Dødens Rædsler
 de Elskende omgiver.

Da trykker Astring Gevars Haand
 til det snart bruskne Hjerte,
 og siger svagt: "Det er forbi!
 men selv i Døden samles vi.
 Paa eengang løsner alle Baand —
 min Gevar, kan det smerte?"

Saa tidt til Gud jeg ængstlig bad:
 O styrk mig, gode Fader,
 skal engang Gevar og de Smaa
 før jeg til Gravens Hvile gaae!
 Nu skiller Døden os ei ad.
 Tak skee dig, gode Fader!"

Da rystedes ved sidste Stød
 den snart nedbrudte Hytte.
 I sidste troe Omfavnelse,
 det omme Par hensegnede,
 i Dødens alt vidtaabne Skiod,
 som slugte glad sit Bytte.

Christiane Røren.

N o v e m b e r.

S o n n e t.

Hør, Stormen hviner; Plantens Hoved
segner,

og lavt paa Sydens Himmel Solen flaaer;
dyb Tavshed den affladte Stub ombegner,
hvor Perken matte Affkedstriller flaaer;

Paa Høj, i Dal, er intet Spor af Vaar;
i Havet svanger Skyen sig, og regner;
Naturen raaber: "Skabning, Alt forgaaer,
"og Død ethvert af mine Tied betegner."

Kal, Almagt, væk din Yndling op af Døde,
 kald Majen frem med Brude-Herlighed,
 at aande Lyst og Haab og Leeg og Grøde!

See, jeg skal og til Hvile bøjes ned;
 men, o! min Aand fornyet Liv skal møde,
 og evig Morgen signe Gravens Fred.

Haste.

Forgængelsen.

Elegie efter Stoltz.

Se under Hvalvingen omkring hiin Steen
 de brudte Vaaben, florbehængte Pile!
 Og hist i Braaen, hvilken Hob af Been!
 Mon nogen Mægtig her har fundet Hvile?

Ja; men omsonst er Mausoleets Pral
 med Rygtets Paaakrist. — Alt engang
 forsvinder.

Med Tigg'rens Støv Magnatens blandes skal;
 Monark og Træl i Graven Lighed finder.

Haard, uforsømt styrter Tiden frem;
 med samme Magt dens tunge Fod nedtræder,
 til Grus forvandler Gysens skotte Hjem,
 hvormed den knuser svage Suglere der.

Torgjeves derfor, Broder! fryder du
 med Vagt af Aar at seire over Tiden.
 Du falde skal, i eet, et skaffet, Nu
 for samme Haand, som styrter Pyramiden.

Tro ei, at for dit dyrebare Liv
 Medlidenhed hos Skæbnen vil opstige.
 Alherren bod ei: uophørlig bliv!
 men døe! bod han, som skal vor Dom affige.

Ja, luk med dobbelt Laas Paladset til,
 du Rige! det bevogt ved tusind Slaver!
 Dig rammer endda Dødens sikre Pils.
 Et Skridt endnu — i Graven du nedraver.

Torgængeligheds Vælde er saa stor!
 Af Seklers Verker, — som med eet forsvinde,
 naar længe de forbauset har vor Jord, —
 kan Esterverden neppe Splinter finde.

J. Kragh Høst.

Bed afdøde Benners Grave.

(Til Joseph Haydns Musik.)

Blandt Benners Grave, naar jeg om-
vanser,

Laaere i Diet sig snige frem.

Stirrende staaer jeg i dybe Tanker,
naar skal jeg engang vel møde dem?

Saadan og vorder engang min Roelig,
hvor jeg skal sove roelig,
ej Hiertet staaer da meer.

Solesløs er jeg da til hver Stemme,
 som mig gienkalder med Venſkabs Røst,
 kærliſte Haandtryk ei kan fornemme,
 ſom kolde Iſklump er dette Brøſt.
 Men kan min Aand fra Støvet ſig have,
 ſkal jeg om Venner ſvæve,
 og Laarer tørre bort.

Laarer de ſinde, Hiertet det bløder,
 ved hver en Grav, ſom ſtiuler en Ven.
 Venner, ſom Livet andre forſøder,
 hvor ſaaes diſſe ſnarlig igien?
 Fred over Støvet, ſom her nu glemmes!
 ſilde, nei aldrig glemmes
 De, mens De var blandt os.

M. H. Weinwich.

S a n g.

Du milde Drift, som Vellyst gyder
i hver en sølsom Skabnings Siæl,
fiendt Malsurt blandt din Honning sønder,
hvem skylder dig dog ei sit Held?

Vi alle veed af Mose Tære,
at Adam var den første Mand,
og over alt det Skabte Herre;
men ene, selskabsløs var han.

Selv Paradis ei kunde frænke
hans tomme Hierte Noelighed.
Seent hængsbandt Dagen med at tænke,
i taase Taare Matten gled.

Alfader saae hans stille Rummer,
 bød den til Fryd forvandle sig:
 Han vaagner af en salig Slummer,
 seer Eva — og er lykkelig.

Nu fandt han først i Alting Orden,
 Naturen keded' ei som nys.
 Da saaes det første Ran paa Jorden;
 Han Eva rovede et Kys.

Og da ved hendes Barm han hvilte,
 Og Eden først hans Eden var,
 for første gang selv Engle smilte,
 velsignende det skyldfri Par.

Christiane Koren,

Den østerlandſke Pige.

Brune, hoppende Gazelle,
 O hvor er du lykkelig!
 Fra din troe og omme Fælle
 Intet Gitter ſkiller dig.

Nydelige Colibrier!
 Eder jeg misunde maae,
 Som ved kielne Melodier
 Vingen om hinanden ſlaae.

Blomſter! Blomſter! ſom udbreder
 Ederſ Dufte og Farveſtiær,
 Boraide ligner eder,
 Af! hun ogſaa fangen er.

Gode Vie, som dem omsurrer,
 Sæt dig paa min Rosenkind!
 Turteldue hist, som furrer,
 Flyv til Doraide ind.

Skal min Længsel mig fortære,
 Mens jeg elsker alting her?
 O jeg veed, der vist maae være
 Noget som mig haver kjær!

Ja! ved Blomster vil jeg tale,
 Blomster ere Jordens Smil,
 Blomster Hjertets Indre male
 Med et findrigt Farvespil.

Denne fulde Rose sigte,
 At der i min Barm er Vaar,
 Og at der dens skønne Lige,
 Elskovs Glammerose, staaer.

Denne Dalens skulde Vilje,
 At jeg aldrig elsked' før,
 Og at ingen mandig Vilje
 Løstede mit Jomfruslor.

Lukke Hyacinther pege
 Hen til den nedgangne Sol.
 Elskovs natligdulgte Pege
 Mærkes ved en Natstol.

Disse vinende Murikler
 Naade, vel at vogte sig,
 Denne Haarlok, jeg omvikler,
 Skal for evig binde mig.

Færdig er mit Hjertes Gave,
 O hvor skiont et Elskovsbrev!
 Tak det kiære Berraar have,
 Med hvis Blomster jeg det skrev.

Nu i Haven, for at fæste
 Skriften over Muren hen.
 O hvor vil min Elsker hæste,
 Hæste for at finde den!

Ja! han komme vil, den Dømme.
 Han er meget fiendelig,
 Tidt jeg saae ham jo i Drømme
 Og jeg troer han ligner mig.

Under dølgende Jasminer
 God - uroelig ligger jeg,
 Ind i Skyggerne han triner,
 Men jeg Aanden drager ei.

"Zoraide! Zoraide!
 Gode! Hulde! Gover du?
 See din Elsker ved din Side!
 Kom dit Blomsterbrev ihu!"

Dg lig Biers Sværme, stræbe
 Kys i Kys at vække mig,
 Dg med fyrig Torst min Læbe,
 At modtage, aabner sig.

Dg hans Arme mig omsnære,
 Dg — men af! jeg intet veed!
 Dog jeg aner det maae være
 Allahs * bedste Salighed.

Schack Staffeldt.

* Paa Arabisk, Gud.

A p o l o g i e.

Gierne jeg lider Italiens Son, skiondt
 Rngtet ham revser
 Og man taler om ham som om en Dger
 han var;
 Dantes Paradis beboet af Milton's
 ske Diæble,
 Saaledes kalder Boufflers, troer jeg,
 det yndige Land.
 Naar jeg om Vinteren for ved Dønens for-
 troelige Lue,
 Hvor den attraa'de Gru kildrer selv man-
 dige Siel,

Mellem Spøgelsesagn og blodige Rovers
romaner

Hørte begiærlig til, hvergang en klogere
Mand

Om Scorpioner og Gift samt fæle Van-
diter fortalte,

Hvilke det Kionnefte Land end til det
farligste gjør,

Ikke lettroende da den gamle Fordom jeg
hylde,

Evertimod, i min Barm felte jeg Træk-
fuglens Drift.

Seenere kom jeg og saae, at meget var
kun overdrevet,

Noget aldeles falskt, andet med Nytte i
Nagt.

Himlen bevare mig for at forsvare de Synd-
liges Trædskhed,

Men et snedigt Bedrag synes dem Klo-
gers Ret;

Mindre endnu jeg vil en Krands om Døds-
 fene sætte,
 Men de droges og her blottet' ei The-
 mis sit Sværd.
 Gieldnere end hos os, jeg horte paa Tor-
 vet, i Havnen,
 Skieldsord, Banden og Riv, ingen Bes-
 ruset jeg saae,
 Thi hvor man ei tør haabe ustraffet en an-
 den at krænke,
 Varsom handler enhver, Samlivet vor-
 der saa fint
 Selv i de Ringers Kreds, at de vilde sy-
 nes Signori,
 Købtes de ikke ved Dragt, Arbeid og
 bruunt Colorit.
 Stedse prisede jeg det daglige Livs Orna-
 menter,
 Stedse elskede jeg Urbaniteten, som snør-

Smagens nette Acanth * om Samfundets
grundende Stotter,
Saaledes samlende Gude og Styrke i
Pagt:

Hi kun Palmerne vinder hvo dorist
Diærbhed forener

Med den attiske Smag samt den corin-
thiske Pragt. —

Pad er Romernes Afkom, ja vist! men hvi
skal de trælle

Da den gode Natur dristig arbejder for
dem?

Lader os andre, som hun saa rundelig ikke
betænkte,

Dog ei rose hvad kun tvungen Nødvæn-
dighed er,

* En Blomst og den corinthiske Pilles
Capital.

Dg ei glemme, at nærmere Solgubens
blussende Arne

Det guddommeligt * er, stille at sidde
derved.

Ikke at tale om, at Arbeid er Overdaads
Foster,

Medens Noisomhed Hvilens Beninde
tidt er.

Endelig, hvad man stedse og uden Betænk-
ning gientager

Om Oplosningen af Gæders indviede
Baand,

Dg den spartanske Skif af sælles og byttes
de Qvinder,

Da er Dadeln tildeels vrang og Uvis-
denheds Værk.

* Il divino farniente — den guddomme-
lige Hvile — siger Italieneren.

Gierne troer jeg, at naar en ærbar Frem-
med indtræder

I Theatret, hvor sex Rader af Røger
rundt gaae,

Han med Forrgaelfse seer et elskende Par i
hverloge,

Som om det store Rum ikkun et Hefke-
buur var:

Men naar han nu paa nordboeviss om For-
forelse taler,

Dg om Opdragelsens Gavn, visjelig ta-
ger han feil.

Døttre opdrages i Klostre af Livet foræd-
lende Nonner,

Dg som Hestias Ild vogtes Italiens
Moe;

Evøbt i dølgende Glor og under Matros-
nens Nie,

Blufærdig samlet i sig, træder hun of-
fentlig frem;

Aldrig ved Ynglingens Side hun sidder og
 Patareus * dyrker,
 Aldrig med ham hun i Dands svimlen-
 de dreier sig om.
 Overalt er det vist, at Skinnets hver Frem-
 med bedrager,
 Hvis han betænker ei, at i det heedere
 Land
 Rivet raskere er, at blisset Begyndelsen
 viser
 Sig som Guldbendelsen her, Attraae som
 Nydelse selv.
 Derfor synes Vosagtighed hvad ikkun er
 Omhed,
 Som lig Sommerens Sol almeen udstraa-
 ler sit Smil.

* Bacchus.

Galanterie er ikke usædelig, tværtimod
 pryded'

Den hos de ædlere Følsk Samlivets
 inderste Kreds.

Grækerne fletted' den ei i deres mangfoldi-
 gige Krands,

I deres Poesie ofte vi savne dens
 Blomst.

Lader mig tie om alt hvad Unglingens
 Dannelsse vinder

Ved den tidlige Drifts Standsning i
 finere Form,

Ved det nærmere Liv med hierteaflydende
 Dvinder,

Hvor den salige Kunst, dem at behage,
 bær Priis:

Ei ei visner hans Blomst i kiøbte Hætt-
 vers Omfavnen,

Ei han sin usødte Slægt jorder i ufrugt-
 bart Skiod,

Ikke han frygter Erinnen, som lurek bag
 Cypria's Alter,
 Straffende den som frembær Værmen i
 ureene Kar. — —
 Nu da i Forsvar jeg har Italienerne
 taget,
 Pader til Slutning mig end noget anføre
 til Noes.
 Meer under Hjertets Bud end vrange Me-
 nings Beskyren,
 Hører han dybt i sig selv Menneskets
 sikkerste Lov,
 Og hans Indre er ligt en Harpe med
 tusinde Strengs,
 Hver en Tonerad risler blant Strengs-
 ne hen,
 Selv en nansom Berøren afløffer dem et
 flødt Toner,
 Saa at hver Livsmelodie blød og mang-
 foldig opstaaer.

Alt det Skionne han dyrker, see! soedens
 de under sin Byrde
 Skotter Lastdrageren tidt hen til et Kunst-
 monument,
 Og naar Billingtons Rost den Skionne Vera-
 den fortryller,
 Naar i Logerne selv Elskendes Kurren
 holdt op,
 Staaer han i lave Parterre og trylles saa
 godt som den Rige,
 Medens den fastede Last udenfor venter
 paa ham,
 Og kiøndt han sidste Skiarv paa Musers-
 nes Alter henlagde,
 Synger paa Hjemveien han Billingtons
 mindede Sang.
 Have I ikke hørt, at Haarloffens Kunst-
 ner uddeler

I det prægtige Rom Smagens retfærdige

Priis? *

Have I aldrig hørt, at Barcaruolerne **

syng

Lassos romantiske Digt ud i den lyt-

tenoe Nat?

O hvor mangt et Herte, som dulgetes un-

der en Kittel,

Slog for Erminia, slog, o Chlorinda!

for dig!

Vig Drangerne, groe de fine, ædlere,

Kiendsker

Hist af sig selv, mens her Drivehuus,

væxter de er,

* Haarffiærerne i Rom udgiøre en af
alle Sangere frygtet æsthetisk Ret.

** Gondolførerne i Venedig.

Hi for den nærmere Sol hvert Hierte sig
hyppigt udfolder,

Meer og høiere Liv svulmer i Daad og
i Lyst.

Skabende, himmelske Jld, som fører Aarets
Omveltning!

Sandsens hyppeste Gud! Glimt af det
evige Liv!

Kul ei saa fjernt fra os bag Storme og
Nætter af Ekser!

Smelt den Himmel af Blye Vinteren
hvælver om os!

See! som den æmmeſte Elſker i fiern Ad-
ſkillelſe ſorger,

Dg til ſukkende Mund trykker de malede
Træk,

Saaledes ſtirre vi hen paa Arnens Pue,
dit Billed,

Saa, Aelſkede! vi længes og ſørge for dig.

Kom i din Herlighed, kom med alt dit ro-
mantiske Følge!

Giv os Drangernes Guld, Druernes
Purpur os giv!

Da skal tillige hvert Hierte italiisk for Skions
heden brænde,

Ynde, Glæde og Smag smelte det norske
diffe Liv.

Schack Staffeldt.

Oldtid og Nytid.

Besthavet favner den brændende Dag,
Med Maanen Stierneerne stige,
Det lysner saa tvivlsomt fra natlige Tag,
Med uvis Omrids, ligt Verdenens Brag,
Rundt aabner sig Skyggernes Rige.

Gra Vølgerne's Foster, den taagede De,
Som frandses af Elmer og Graner,
Henrullende over den dampende Søe,
De Valdhorntoner saa yndigen doe,
Sig Gienlyd af kaldende Maner.

Dg Gysen hidaander fra Aisp og fra Vind,
 Som aldred' paa Kiæmpernes Høie,
 Dg Forsædres Aander, i susende Vind
 Som Skygger henblæste for Stiernernes Skin,
 Fra vildsomme Skyer sig bøie.

Hvor herligen lyner igiennem min Siel
 Et Gienglimt af Oldtidens Dage,
 Da Styrke var Skidhedens ædle Træl,
 Dg Mandemod meere end Gilde og Hæld
 I Kongernes glimrende Sale.

Blufærdigheds Rod var i Qvindens Bryst,
 Paa Kinden dens Rose sig viiste,
 Men Manden fulgte sit Fædrelands Rost,
 Hans Væge var Retfærd og Arbeid hans Lyst,
 Kun Daad og Gæde han priiste.

Ved Rokken den blussende Frue sad.

I Kredts af opblomstrende Tærner,
 De spandt og nynnede' et gammeldags Qvab
 Til Hæder for hver, som villig og glad
 Om Svaghed og Skyldfrihed værner.

Derude paa Marken Høfdingen stod

Og styrede' de aarkende Evende,
 Hvad eller med Oldfædres Styrke og Mod
 For Frihed og Eie henstrømmed' sit Blod,
 For Fælle, Afkom og Frende.

Pytsalige Dont med Leen og med Sværd!

Pytsalige Eenfold og Møie!
 Thi Glæden ved Blussel blir dobbelt kjær,
 Og Livet ved Fare faaer høiere Værd
 Paa Kraftens heundrede Høie.

Nu l e e g e r S l a n e n m e d T e e n o g m e d M a a k ,
 B e d S i d e n S k r a n t i n g e n p i b e r ,
 G i f t s u g e r h a n i n d a f d e n m a l e d e S k a a l ,
 O g a l d r i g m e e r e d e t r u s t e n d e S t a a l ,
 K u n d e n g l a t t e T u n g e h a n s l i b e r .

H u n t r æ d e r æ r g i e r r i g , s k æ r p t s k u e n e
 d e f r e m
 A f H u u s e t s r o l i g e S k y g g e ,
 H a n v i m s e r , s a a n y d e l i g o g s a a n e m ,
 P a a T o r v e t d e s i g e t f o r r æ d e r i s k t H i e m
 A f t a n k e l ø s T i d s f o r d r i v b y g g e .

O g S l a n e n e r u d e n B l i d h e d o g B l u ,
 O g M a n d e n e n Q v i n d e e r v o r d e n ,
 D a h u n f r æ k p r u n k e d ' m e d m a n d i g H u ,
 B l e v h a n t i l e n K r y m p l i n g s a a s m i d i g o g s n u ,
 M o d T i n g e n e s æ l d g a m l e O r d e n .

Og Huusligheds blide Gudinde undveeg
 Fra Arnens forladte Lue;
 Da Livet var blevet til Gilde og Leeg,
 Af Aften et gabende Spøgelse skeeg,
 Som Arnens bestyrende True.

Det er den huusle Kiedsommelighed
 Som martrer de Kræbne og Lade,
 Hun hænger sig blytung ved Lediggangs
 Fied,
 Afsmægtige Blodling, af Nydelser fied,
 Hun tvinger selv Livet at hade.

Paa Rhemsens Bredde ved Midienat
 Hun falder til fortnende Volger.
 See hisset en Yngling, af Lediggang mat,
 Af alle vanærede Glæder forladt —
 I Dybet han stirrer og følger.

Lyksalige Dødt med Leen og med Sværd!

Lyksalige Eenfold og Moie!

Thi Glæden ved Blussel blir dobbelt kjær,

Og Livet i Faren faaer høiere Værd

Paa Kraftens beundrede Høie.

Schack Staffeldt.

Mandens og Qvindens Skabelse.

Al Jord blev Manden skabt, til Herre over
Jorden;

af Manden Qvinden blev — og er hans
Herre worden.

J. Kragh Høst.

Om "den Skif 'at bære' Mandens]
Billede paa Bryftet.

Hvert Vertshuus bær' sit Skildt. Mon in-
gen andre? Jo;
de fleste Koners Bryst det samme sees at giøre.
Her, ligerviis som der, tidt mangen Herrer boe;
men sjelden den, hvis Skildt de føre.

J. Kragh Høst.

Bed en ædel Kones Grav.

Hvilt i Roe, du sande ædle Qvinde!
 Troelig du dit Dagværk fuldbragt har.
 Du' ved Alt, hvad Hjertet her kan binde,
 Dmt og fast til Livet fængslet var.
 Bed din Blidhed du din elskte Mage
 jevned' den tidt tornbestroddede Wei;
 naar dit fromme Blik afbrød hans Klage,
 sølte han sit Hæd, og klaged' ei.
 Hvad du var som Moder — (o mit Hjerte
 bløder ved de tunge Ord: Du var!)
 hver, som i din Kreds dig kiende lærte,
 aldrig uden Tryd erindret har.
 Dog kun svagt dig disse Træk afmalte.
 O langt stærkere dit Værd, dit Gavn
 i den uforsilte Kummer taler,

bækket blot ved Tyden af dit Navn.
 Ei alene Mand og Børn og Frænder
 tabte Livets beste Held med dig:
 Mangen Ufel vridder matte Hænder,
 ved dit Savn nu først ulykkelig.

Hviil i Noe, du sande ædle Qvinde!
 Endte ere dine Lidelser.
 Efterladte, I, hvis Taare rinde
 ved den Herstatteliges Leer,
 han, som Kiænked' Eder milde Taare,
 at ei qvælte Hierte bristede,
 læger med den samme Haand, som saarer.
 Over Eder hans Velsignelse!

Christiane Køren.

K j e r l i g h e d.

Du, som evig god og huld
 Indfletter Alt i Rosenkjaeder,
 Besjæler selv en Haandsfuld Muld,
 Og adler alle Jordens Glæder;
 Dig, Kjerlighedens blide Gud!
 Med Jubel vi vor Sang frembære,
 Hver Skabning lyder dine Bud
 Og Himle tone dig til Ære.

Saa ømt du knytter Barnets Aand
 Til Faders og til Moders Hjerter;
 Det vandrer fro ved deres Haand,
 Bortspøger kieselent deres Smerte.
 Dit Held, din høje Gælefred
 I Fædres glade Ansyn hviler,
 Din underfulde Salighed
 I Ufjelds lyse Dje smiler.

Du Hælslyst og navnløs Fryd
 I værdig Unglings Barm opliver;
 Han hylder dig, og elsker Dyd,
 Som Afgang til din Glæde giver.
 Du signer muntre Piges Aand,
 Som dig med Kyldfri Hu tilbeder;
 Du rækker hende Hymens Baand
 Og viser Vej til Dvindehæder.

 O blide Gud for Kjerlighed!
 Dig Tak og Lov og Priis vi yde.
 Skjenk hver dit Held, din Sjælesfred,
 Hvis Navn du bød dit Tempel pryde.
 Din Pagt vi alle glad fornye —
 Mistandelig du den bestyrke,
 At i dit Alters blide En
 Vi stedse dig med Jubel dyrke!

B. R. Hjort.

E p i g r a m m e r.

I.

Daphne og Gris.

- D. Hvad har du gjort ved Star, min Pige?
 Han gaaer og græmmer sig.
 Hvi er du vred paa ham?
- G. Jeg dig skal Grunden sige.
 Et Kys, han vilde nys tilskiale sig;
 Jeg sagde kun, jeg vilde strige;
 Ukyssset lod den Tofse mig.
-

2.

Amor og Digteren.

- D. Hvad! Amor lægger sig til Hvile
 I denne Middagsstund?
- A. Ja, jeg kan tage mig et Blund.
 Spadserer Zelis ei? Og hun
 Gjør vel saa mange Saar som mine Pile;
-

3.

V e n s k a b.

Venskab, rene Hierters Fryd,
 Var paa Jorden først en Dyd.
 Venskab nu en Engel er;
 Derfor sees den ikke meer.

4.

Den blinde Kjøber.

A. Du stakkels blinde Mand, hvad skal det
 dog betyde,

Du kjøber Gødsuhr? Kan det nytte dig?

B. Den ogsaa skal ikkun min Have pryde.

A. Du er da mangen anden lig,

Som lei forstaaer Latin, og dog paa Auc-
 tioner

Eilnikker sig Horazer og Maroner.

Lode.

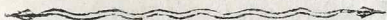
 Til den altid Muntre.

Dit Liv svandt hidtil sorgløst hen,
 med Glæde saae du Solen stige,
 og lige glad dens Purpur vige:
 din Røe veeg ikke bort med den.
 Uneisom fordred' du og ei
 kun lutter Roser paa din Wei.

Dog endnu ingen Tørne har
 Din Haand stødt blødende tilbage,
 du fandt endnu ei Grund til Klage,
 dit Hierte frit for Anger var.
 Og nagsfrit Hierte, Noisomhed,
 kan ene skabe Fryd og Fred.

Men selv ei dette sikker dig
 din Fryd og Fred igiennem Livet.
 Nyd, mens du kan, hvad dig blev givet,
 fortien at blive lykkelig!
 Og, om du end ei bliver det,
 tag dig, som nu, enhver Ting let!

Christiane Koren.

C a n t a t e

til den 28 og 29 Januar.

C h o r.

Vaagn ved Nordens høie Jubeltone,
 Vaagn i Glædens Arme, Festens Dag!
 Glet din Rosenfrands om Hyttens Tag
 Og om Stadens gyldne Taarnekrone!

D a n i a.

Skue, Tyrste, ned! Af fulde Pader
 Og Stæders Porte, hvor den stærke Flid,
 Den snilde Kunst hver Krands hang hen,
 Skue, Tyrste, ned! frembrimser
 Det lykkelige Folk.

Hvad Haret gav, ti foldig Frugt
 Og Hiordens vævre Tvillinger,
 Samt hvad i flingrende Værksted
 Ved seenefuld og kunstig Haand blev til,
 De for dit Gæde lægge ned
 Og o! dit hele Rige er eet Smil.
 Det er, ja! Tidens Gylde
 Det er. Hvad med prophetisk Blik
 Jeg saaepaa Skiebne's Skiod,
 Den skyldfrie Ynde samt det viise Gavn,
 Jeg skuer nu i Morgenrødens Tavn.

Da Tordner ved Din Guds sel priske
 Og vidt forkyndet' Dig,
 For mit indvi'de Nie viiste
 Et findrigt Tertejn sig:
 Tre gylde Hvedestraae fremstode
 Af Sne paa vilden Bang,
 Og trende Blomster, purpurrode,
 Af Tærskengreenen sprang.

Mens Sydens Vande, blød og lunken,
 Det barste Nord omfled,
 I sød og sindig Veemod sunken,
 Jeg Harpen klinge bed:
 Da fierne Eiders Morgenrøde
 Fremblussed' i min Siel,
 Prophetisk sang jeg Jurens Grøde
 Og Hyttens trygge Hæld.

Landets Skytsgud.

Fra Heclas Top, hvor røde Ildstrøm
 Af liisflobt Runding springer,
 Til hist, hvor i sit Solversavn
 Eidora Stæder holder,
 Jeg farer hen med Stormens Flugt,
 Og overalt jeg hører
 Trefoldigt Fryderaaab, og overalt
 I Sneens lunkne Svøb jeg stuer
 Den sødte Vaar, spædsmitende.

Farvel, o lykkelige Dania!
 Farvel! Din Skjts gud synlig
 Paa Broders gamle Sæde sidder,
 Raskt tagende til hvert et Værk
 Mit lykkeligste Forsæt af min Siel.
 Hvor Hunger paa uskiftet Straae
 Det bittere Brød i Laarer dypper,
 Mens Tidslen, Markens Konge, i Triumph
 Sin uldne Krone ryfter,
 Og Meldekrandsen brænder
 Om Nationens huule Tinding,
 Did iler jeg i hastig Flugt,
 Der jeg paa Gump og Heede skal
 Med Ur og Blomster tegne,
 O Danmark! dine grønne Egne.

Suk af fjerne Myriader
 Fra mit Norden falder mig —
 Dannerfolkets ømme Fader!
 Jeg mit Scepter rækker dig.

Vnd over Norden,
 Vældig og god:
 Frihed og Orden,
 Fylde og Mod,
 Uævnede Glæder,
 Blufærdige Sæder,
 Enildhed og Vælde
 Vil ved dit Smil
 Paa Gletter og Fielde
 Rundt blive til.

Schack Staffeldt.

H y m n e.

Blus op til Morgenrøde,
 Du Nattens tatte Flor!
 Og paradisiſk Grøde,
 O vinterfavnte Jord!

Og du, dens Son, dig pryde
 Med blid og herlig Daad,
 Af Livets Kilde flyde
 Henrykte Engles Graad.

Han var og er Alfader,
 Den store Aand, hvis Bli
 Gav Bæsners Myriader
 Dybt af hans Indre Liv.

Uf tvende gyldne Skaaler

Han gyder Lys og Regn
 Selv paa Saharas Baaler
 Og Semlas Jofelhegn.

Uf tvende Urer gyder

Han Tid og Evighed,
 Fryd fra hans Mildhed funder
 Og fra hans Blisdom Fred.

Thi lægge paa hans Alter

Natur som Krands sig hen!
 Døe, Liv! ved Sang og Psalter,
 Døe! — vaagn hos ham igien!

Schack Staffeldt.

S o n n e t t e r.

I.

Til Nemesis.

Skiebne's Datter, haard som den og kold
 Staaende i Hellas's Tempelblænde,
 Segnende dig Jordens Sonner fiende
 Naar de glemme Maal og Maadehold.
 Modende Forvovenhed og Vold,
 Bogter du Naturens Vaneende:
 Heele Folkeslag tilbagebrænde
 Med chaotisk Oprør fra dit Skjold.
 Dybt, o Nemesis! jeg dig tilbeder,
 Aande'verldens store Egevaegt!
 Dig, Uranias og Charis's Slægt!
 Naar Du paa Beundrings Høie leder
 I din Lomme Geniernes Færd,
 Da den himmelske Dyd og Ynde er.

II.

Ved b e n d e t.

Høit ved Manddoms Egeporte, hvor
 Pallas's Egis skræmmer alle Glæder,
 Med en Dommers Afsyn Alvor træder
 Hen for mig med mørke Tankers Chor:

Hvad har du i kronet Daad og Ord
 Kunttet seirende i Skæbnens Kiæder?
 Siig, skal Glemfjel ruge eller Hæder

Som en Dag gaar op i dine Spor?
 Hæder — raaber jeg og hastigt springer
 Ud i Forsæt blomster, Træet lig
 Under Vaarens lunne Laagevinger.

Men, Melankolie! dit Vedbend' mig
 Dvælende og tusindfold omsnarer
 Og min Frugt i Fødselen fortærer.

III.

I en bairers Kirke.

1797.

Aldrig Dydens Mod og Ufkylds Glæde
 Her for disse mørke Guder stod,
 Som med slavisk kysset Marmorsod
 Jordens Son i Trælleangst nedtræde.
 Fort i Ydmyghedens Skændselskæde,
 Daanende i mystisk Angerbod,
 Drømmende om Bødler og om Blod,
 Segner han for deres Martersæde.

Døvertroe, en Solformørkning lig,
 Lig et Uveir, tung fra Kiplen hænger
 Og paa Vænderne sin Skygge slænger;

Medens neden Tankeløshed sig
 Svimlende i Skræk og Usands dreier
 Og i Vanvids Labyrinth udfeier.

IV.

Menneskebanen.

Hvergang jeg det Gavnede opnaaer
 Dog endnu jeg til det Bedre lytter,
 Dag for Dag jeg Sranken fremad støtter
 Og det Bedre indenfor den staaer.

Men hvor Hesper hist i Taage gaar,
 Skuer jeg Naturens Herculsstøtter;
 Som af Elde satte hen, beslytter
 Mod Prometheus's Afkom Gunders Kaar.

Her ved Maal og Skranke Livets Bølge,
 Hyllet ind i Decidentens Slør,
 Galdende, i matte Slag hendoer.

Dog omsonst! Med alle Glæders Folge
 Phantasten mildt den føre før
 Uden for til Salighedens Dør.

V.

Udsigt over Arnodalen
fra Appenninerne.

1799.

Langt fra disse Egne Ned og Meie
Høste Graad af Vaarens hede Sved,
Her et Ocean af Frugtbarhed
Glaaer i høien Branding Sangens Høie.

Abner du for mit indvi'de Nie
O Natur! dit indre Virkested?
Dit Udyt, hvorfra paa Solens Fied
Du udgyder Millioners Meie?

Hellige Almoder! du er her:
Disse Høie, dine Bryster, have
Sig med nok for alle Væsners Hær.

Bønner, Ønsker, Suk og Luf, som svæve
Blandede mod Orioners Skær,
Daler — Kiedens første Leed er her.

VI.

Til Egeria.

Wiisdoms Nymphe, som paa denne Klode
 Nattens Taushed himmelsk Bellid gav,
 Og om Numas Folkehyrdestav
 Egens og Olivens Blade sno'de;

Styrkens vilde Kæmper tamme stode,
 Folkesind steg frem af Selvheds Grav,
 Alpenaten Roma med sit Krav
 Som paa Torvet, paa hver Urne bo'de.

Kom fra Uraniders Stiernefal,
 Nymphe, kom! dog ikke Romerinde,
 Alsinde's evig fjerne Ideal.

Da skal Jordens Millioner vinde
 Brandse om Fornuftens Hyrdestav:
 Fred gaar frem af Enkelthedens Grav.

VII.

Den større Achill.

I en Ruin.

Gensomhed i Nelders brede Giord
Sidder taus paa de forladte Stier,
Medens Borgen sig til Fald indvier,
Evoht i vilde Rankers tætte Flor.

I dens brustne Linde uglen boer,
Og mens Jord og Himmel rundtom tier,
Underjordisk Vigsangs Melodier
Stiger op fra Sumpens Unkehor.

Her i dørste Volger sig udfolder
Ethyen lig, dit Væld, Melankolie,
Underverdnen speiler sig deri.

Dybt i det Betragtningen mig holder,
Hærdende mod meer end Sværd og Spyd,
Hærdende mod jordisk Sorg og Fryd.

VIII.

Phantasos's Rige.

Her springer Hendelsen af sine Baand
 Og meer end Skiebne's heele Almagt neder,
 Her Liv og Død, her Qual og Glæde byder
 O Phantasos! for dig hinanden Haand.

Med Jovis store Blik den drufne Aand
 Røner, i et Nu inddragne, neder,
 Thi alle Zoner, alle Tider gyder
 Af omvendt Urne deres rige Paan.

Her hvirvles — kommer! — alle Glædens Rilder
 I huule Bobler op, i yndigt Skum,
 Til Haab og Minde, til Elysium.

Her Banvid — bort! — i Labyrinther hilder,
 Og Frygt og Unger hylende forvilder
 Sig giennem Orkener til Qualers Rum.

Schack. Staffeldt.

Fluen og Lyset.

Den lille Flue ikke Faren fiender.
Den Lyst at see paa Lyset er saa sød!
For nær den Stakkels flyver, og sig brænder;
Den slagrer, falder, og nu ligger død.

Jeg ligner selv for dristig lille Flue;
Jeg Ebloes Dine længe drømte om.
Jeg vovede, dem alt for nær at skue;
Og i den stærke Himmelsild omkom.

Lode.

D e F ø l s o m m e .

Der i en Dameklub for ikke længe siden
en hidtil ubørt Strid opkom;

Anledningen til det man trætted' om,
var heller ikke liden;

thi iust afhandlede Kapitlet
om Følsomhed, og hvem med Ret
iblandt dem alle — de var Ni —
den første Rang tilkom deri.

En Dame Ordet tog som saa:

“Da jeg engang i Vaar med Hatfiltsoffer paa,
tæt i min Kaabe svæbt — thi skarp er Foraars-

Iusten —

indaanded' i min Have Blomsterdusten,
 og henrykt som i Eden gif,
 jeg det ulykkelige Indfald fik
 mig til en Rosenbusk at helde,
 da faldt et Blad med saadan Bælde
 og Lyngde paa min ene Laa,
 at jeg en Maaned knap for Smerte kunde
 gaae."

"Jeg føler Deres Smerte, min Veninde!"
 udbød i Suk Florinde.

"Hvad hended' ei mig selv for fem, sex Uger
 siden?"

(Jeg ønsker, om jeg kan, at glemme Tiden.)
 Dag ud, Dag ind jeg præker for min
 Pige,

at jævnt og lige
 hun paa min Seng de fine Pagen breder,
 Saa om en Guld man der forgiæves leder.
 Og dog er hun saa fiodesløs,
 den stemme Løs!

en Aften ei hver Krolle at udslette;
 ei tænkende paa dette,
 jeg raast mig lægger ned, og just
 paa Golden træffer — knust
 er strax et Ribbeen — hvad jeg maatte lide
 tre hele Uger i min arme Side!”

“Ja, denne Verden ret er fuld af Plager!”
 saa lespende Tamine Ordet tager.

Blandt tusind Ting, som mig forbittret
 Givet,

(hvi blev saa megen Golsomhed mig givet?)
 er dette een, mit Hoved er saa let,
 saa omt — hvordan skal jeg udtrykke det?
 at naar ei Haaret blier saa lige deelt,
 der paa den ene Side kun et heelt
 er meer end paa den anden, strax for-
 nemmer

jeg det i alle Lemmer.

Dg affurat i Dag et Aar,
 en nye, udannet Hammerpige

laer til den høire Side fire Haar
 meer end til venstre, og — jeg bær ei
 Ho'det lige
 fra samme Dieblif.

Hun ogsaa strax, den Tøite, Afsted fik."

*

*

*

Til Prøve haaber jeg, det meer
 end nok om denne Trætte er.

Men sig mig, Læsere og Læserinder,
 Hvem I til Daarekisten værdigst finder?

Christiane Koren.

S a v n e t.

Il valait mieux ne jamais goûter la félicité,
que la goûter et la perdre.

Rousseau.

Hvad er Livet, min Ven? flygtige Glæder
Rus,
Plagers blodige Vold. Hist udi Noiets Spor
følger martrende Savnet,
følger evige Angers Bæ.

Nyd! er Naturens Lov, skreven i Altes
Bryst;
den, henrivende, om, ludes, og skjænter
Qual.

Al o Savn! du og fødes,
da naar Nydelsen frembragt er.

Venskab! hellige Ret, færest for Sor-
 gens Søn,
 evig varer Du ei. Savnets den lange Nat
 bryder Baandet med Smerte,
 I Adspredelsens Slor indsvøbt.

Og du, ringede Barn! glemt i den Skjønnes
 Barm,
 du, som vugges saa blødt, slumrer saa sødt og
 leer;
 See fra Vellystens Leie
 Savnets Smekter dig jage bort.

Mangen mægtig til Godt sover paa Lysters
 Duun
 døv for Armodens Skrig. Dydernes hul-
 de Ben
 med sin Attraa at hjælpe
 savner Midternes blide Rod.

Broder! hør kun Din Deel! Nysødt du sav-
ner Alt;

Nyder Sommerens Fryd, savner Lyksa-
lighed;

flaaer ved Hensarnes Bolig,
savner Ungdommens svundne Tid.

O! naar Tavnet da er Menneskers sikre Lod,
Glædens evige Grav; ja da er det og vist,
bedre Intet at nyde
end at nyde, og savne saa.

J. Kragh Høst.

Den grønne Ridder.

Sit Harems Indre sidder
 Albohazen * sorrigfuld,
 Ved Salado's lodens Bredde
 Bleges slagne Maurers Been.

Don Alfonso høit paa Tronen
 Sidder kongelig og mild,
 Plukker Steenene af Kronen
 Og til Pøn uddeeler dem.

-
- * Iffun Navngivningen i denne Romanze samt det omtalte Slag ved Gloden La Salado, i Midten af det fiortende Aarhundrede, mellem Portugiserne og den marokkaniske Konges Hær, er historisk. Det Øvrige er en nordisk Dvist, podet paa en sydlig Stamme.

Først Don Pedro, Kongesønnen,
 Knæler for sin Fader ned,
 Ydmyg tagende mod Lønnen
 I den deiligste Smaragd.

Derpaa Kongens Finger vinker
 Don Gonzalez, ung og skion,
 Dog hans Nie ikke blinker
 Som den skænkede Sapphir.

Lang og herlig er den Række
 Som om Kongens Trone gaaer,
 Ingen Hedningmagt kan brække
 Denne Christenhedens Muur.

End Rubinen er tilbage,
 Rød som Morgenrødens Væld,
 Og dens Værd er uden Mage,
 Intet Løb udtrykker den.

Don Alfonso længe sidder,
 Steenen brænder i hans Haand.
 "Hvor er da den grønne Ridder?"
 Raabe Alle ud som Een.

I det vilde Hestemøde
 Han ved Kongens Side holdt,
 Indtil Kongedøden døde,
 Falden paa hans grønne Skjold.

Stiult i Hielm og Pantser, viser
 Sig den dybtbestedne Helt,
 Hver hans stille Komme priser,
 Ingen Avindsmand han har.

Hvorpaa Kongen ham tilsaler:
 "Grønne Ridder, hvo du er,
 Ingen jordisk Løn betaler
 Livet, som jeg skylder dig.

Dog fiøndt intet kan opveie
 Mod den Gave du mig gav,
 Tag imod mit bedste Eie,
 Denne funklende Rubin!"

Men den grønne Ridder svarer,
 Qvindelig hans Stemme er:
 "Dybt i alle Kampens Farer
 Sogte jeg en bedre Skat."

Alle stude vredelige,
 Don Alfonso raaber ud:
 "Ingen i mit hele Rige
 Nu saa fattig er som jeg."

"Den Rubin, som eene ærer,
 Vønner og henrykker mig,
 Mæler Ridderen, den bærer
 Du, o Konge! i dit Bryll."

I det samme han opfynder
 Yndig : skamsuld, sit Visker,
 Mens det giennem Salen lyder :
 "Donna Blanca ! Dronningen !"

Kongen ned af Tronen stiger,
 Sluttede hende i sit Tavn,
 Glæde er der i hans Næse,
 Himmelen er i hans Borg.

Schaë Staffeldt.

Den lille Fugl.

Mig synes at jeg forðum var
 En lille Fugl, som glad og snar
 Hensmatted' mellem Dviste;
 Med Blomsterne jeg kom og gik,
 Alt som det er sinæe Fugles Skik,
 Og intet meere vidste.

Jeg piffede det gyldne Trøe,
 Jeg nippede af klaren Goe
 Og kiendte ingen Kummer;
 Ved Aftenrøden sov jeg ind,
 Ved Morgenrødens første Skin
 Jeg vaagned' af min Slummer.

I blomsterfulde Hvidtorn sad
 Jeg tidt og nynnede et Qvad,
 Som mig Naturen lærte,
 I kunstklos Hiertemelodi
 Jeg qviddrede Pipi! Pipi!
 Og intet meer begiærte.

Og havde megen Glæde af,
 At mig Naturens Godhed gav
 Den nydelige Stemme,
 Og hvis der ei var nogen til
 Der havde hort mit Tonespil,
 Det ei mig turde græmme.

Men som jeg loffede, jeg saae
 Fra Dvift til Dvift i grønne Slaae
 En faver Mage hoppe,
 Saaledes som i speilklar Elv
 Jeg ofte havde seet mig selv
 Fra Piletræers Toppe.

Da blev jeg dobbelt flink og frø

Dg quiddrede foruden Ro

Indtil hun bly sig nærmød',

Men hvad der siden foregik,

Det intet Die Kue fik,

Eh! Lovet os beskiermed'.

Om soie Tid hun blev saa sær

Dg flaggred' stedse hen og her,

Smaaø Dviste at oplede,

Jeg troligen stod hende bi,

Om soie Tid hun hviled' i

En yndig flettet Rede.

Dog stedse holdt jeg kjærlig Stand

Hos hende paa vor Redes Rand

Dg sang i tretten Dage,

Kun sielden helmed' jeg og fløi

Med Jil hen over Dal og Høi

Dg kom med Frø tilbage.

Dg endelig, o søde Fryd!
 Af Medens Dyd der kom en Lyd,
 Som nye Glæder vakte,
 Dg trende røde Munde, liig
 Halvaabne Rosenknopper, sig
 Mod mig i Bæret skrakte.

Vi madede de fiære Smaae
 Dg forte dem fra Slaae til Slaae,
 Da nærmede sig Tiden:
 Snart fløi de Yngre os forbi,
 Farvel! farvel! Pipi! Pipi!
 Vi saae dem aldrig siden.

Derpaa faldt Slaaens Blade af
 Dg jeg drog over Land og Hav
 Til fierne Blomsteregne:
 En Rad af Somre var mit Liv,
 Thi Solskin, Blomster og en Vis
 Mig ventede' allevegne.

Schack Staffeldt.

Martsiolen.

Ynglingen.

Velkomne Bud fra Fryd og Vaar,
 Naturens forstefødte Spæde,
 Som hist i Græsset eene staaer
 Til alle bløde Hjerters Glæde:
 O Martsiol! jeg plukker dig,
 Og intet skal forhindre mig.

Martsiolen.

O nei! lad mig i Vinden her
 Vortduste mine fiulte Dage,
 Til de blaae Søstre ere der,
 Da kan du jo os alle tage,
 Men lad mig nyde Livet, for
 Jeg af! igien det tabe bør.

Ynglingen.

O lille Blomst! du rører mig,
Men veed du vel, hvorom du beder?

O kiendte du den Tod, jeg dig
Med Elskerømhed tilbereder,
Du aabned' fro din grønne Knop
Og løstet' dig paa Stilkens op.

Ehi hvad ei nogen haabe tør,
Det skal dig Celia tillade:

I hendes Barm, bag Lydse Glor,
Skal du opløse dine Blade,
Misundt af Menneske og Gud,
Du der skal aande Siælen ud.

Hun er saa from og blø som du,
Den første Blomst i Solens Rige,
Og dog hun veed det ei endnu,
Stiøndt tusind Elskende det sige:

Ved hendes Nie og dit Blad
To Søsterskæle skilles ad.

Martsfiolen.

Saa pluk mig da, og lad mig søde
 I hendes Barm udaande Livet!
 Ikkun til Jorden blev jeg født,
 Men Himmelen er Døden givet,
 O pluk mig snart og viid, jeg er
 Gienfødt, ad Aare atter her.

Digteren.

Den rorte Yngling Blomsten brød
 Og taus sin Celia den bragte:
 I hendes Barm den i sin Død
 En Martyrhelgens Vellyst smagte,
 Med Beemods Dug, som perled' hen,
 Kun i et Nu opholdt han den.

Schack Staffeldt.

Til Seraphine.

Med fugtig Purpurvinge fliger
 Af Havet den forhadte Dag,
 Det billedfulde Mørke viger
 Med Drommes salige Bedrag.
 Jeg atter vaagner op, og atter
 Forbander Lysets gyldne Væld:
 Kun Stiernehimmelen indfatter
 Mit kongelige Billedhæld.
 Naar liig et Noer, Naturen blunder
 Og Stierner om dens Bugge staae,
 Da, Seraphine! skeer et Under,
 Du til din Elsker dale maae.
 I sødberuust Indbildning eier,
 Hvis nogen sie kan, jeg dig,

Thi ingen Sandheds Pragt opveier
 Mod den guddommelige Svig.
 Med al sin Tryllemagt paatager
 Sig Phantasien din Gestalt,
 I den hun selv Natur bedrager
 Og Elskov indtil Alt i Alt.
 Dit er det Gavn, som sig udstrækker,
 Din Mundens sprukne Rosentnop,
 Dit Kysset, som almagtig trækker
 Af Dybet Livets Springvæld op.
 Lad Saturn synse, at det skeede!
 Grit er de indre Kræfters Spil:
 Min Lykke hænger i dets Kiæde,
 Og o! til Trods for det er til.
 Det mellem Ting og Billed' grunder
 Omsonst sin haarde Demantmuur:
 Mit Hiertes Troe fremtryller Under,
 Det indre Billed' er Natur.
 Og af min Varm kan ingen rive
 Det dybtfornumne Hæld: Det er!

Naturen intet meer kan give,
 Og Skiebnen eier intet meer.
 Thi, Seraphine! stands at stride
 Mod Elskovs Magt, som væbner mig:
 Lad Solen end min Lykke vide!
 O vær dit Nattebilled' liig!
 Hvi vil du stolt og stræng dig hylle
 I al din Høiheds kolde Skær,
 Og dog igiennem det fremtrylle
 Hvert Hjertes sømmele Begær?
 Nu herlig, som Olympens Here,
 Du ætter Ærefrygt og Bøn,
 Nu sød og yndig, som Cythere,
 Forjætter Elskovs sidste Pøn.
 Skal tvende Kræfter i mit Indre
 I varig Kamp fortære sig?
 Si bedede' vær enten mindre
 Ophøiet eller elskelig.
 Synk ned til mig! Jeg kan ei stige
 Til Spidsen, hvor du herlig staaer;

Synk ned til Elfskøbs Kongerige,
 Hvor Lighed jevner alle Aar.
 Vær ikke længer en Gudinde!
 Hør kun dit eget Hiertes Bud!
 Bliv, Herlige! bliv til en Kvinde,
 Da vorder Sangeren en Gud!
 Thi dog kan ingen Magt unddrage
 Dig mit almægtige Begiær:
 Hvis Gavn ledsager mine Dage,
 Om Natten er du atter der.

Schack Staffeldt.

S m a a d i g t e.

I.

Bøn til Ove Malling.

Malling! jeg nyligen fandt en Yngling
sukkende tælle

Navn efter Navn bag i Din Bog om Med-
borgeres Daad;

“Over fem hundrede alt — og jeg ikke een
iblandt disse!”

Malling! giv ham et Blad i Din for-
nyede Krands!

II.

Spejlskønhed og Karakter:
skønhed.

Skøn er den spraglede Vaar, der pranger
med dustende Blomster!
Skønnere, naar den derhos lover mig
qvægende Frugt!

III.

Til Frue D. under Prøve: Af-
trykket af hendes Faders
Robberstik.

Styggen finder Du her af en elsket og el-
skelig Fader —
— Skue Dit Billede i ham — Skue hans
Værd i Dig selv.

IV.

Gyngebrettet.

Som paa det trolose Bret to sprettende
 Voge sig gynge —

Lusten omsuser nu hiin — denne nu syn-
 ker i Stov;

Saaledes gynge Despoten og Trællen — det
 værdige Par — sig;

Gyt deres Stilling og see: Træl og De-
 spot ere eet.

V.

Philosophens Apologie.

Sandhed han tolker og Frihed — hvi skjelder
 Du ham da? — “Han feiler” —

Hiid, han som jeg, og Du selv over sin
 Menneſkeret.

VI.

Efter Bembo over Raphael.

Denne hiin Raphael er, ved hvis Kunst
 Naturen befrygted'
 Sig overvunden at see — og ved hans
 Død selv at døe.

VII.

Sokrates's Bøn.

Giv os det Gode, hvad enten vi bede der-
 om eller ikke!
 Afvend, o Gud! alt ondt, end om vi
 bede derom!

VIII.

Efter Plato.

Blis mig en Træl, der ikke har Blod til-
 sælles med Konger,
 Blis mig en Konge, der ei skammede ned
 fra en Træl!

IX.

Sjælens Treenighed.

Treende vidne i Sjælen: det Skjønne, det
 Gode, det Sande!
 Hjerte, Gemt, eller Aand er Din tre-
 enige Sjæl.

X.

Frihedstræet.

Frihedstræet tilforn blev pleiet af Britter
alene —

Roden i Bretland end staaer — Galning-
ger splitted' dets Top.

XI.

Lyksalighed.

Bygger vel Storken sin Nede paa Møllens
Binge — hvi bygger

Du din Lyksalighed da taablig paa Men-
nessegunst?

Kun i dit indre Jeg Du finder de høje Af-
forder,

Som paa din Prosa strøe lutret og sand
Poesie.

XII.

Det poetiske Ekko.

God er Klangen af Mejerens Jern i den
svulmende Kornvang,

Naar det ved Verkerens Sang sidder i struts-
tende Rør;

O! men tredobbelst sød for min Aand er den
højere Gjenklang

Af det harmoniske Slag i hans indviede
Barm.

XIII.

I Anledning af et Ordsprog.

Lang er Kunsten og Livet er kort, saa lyster
der dit Ordsprog —

Hvad er dog Livet, hvis ei Kunst gjør det
heldigt og langt?

XIV.

Høimod og Edelmød.

Stor du er, om med Veldaad du ærligen
 møder din Fiende,
 Større dog, hvis du derhos gjør ham
 din Velgierning værd.

XV.

Paa en Faders Spørgsmaal,
 hvad han skulde lære sin Søn.

Lær ham at vorde Iyfsalig ved Lidet, og djs
 dig ved Meget;
 Lær ham at døe som frie, heller end leve
 som Træl.

XVI.

Til Forældrene Schow
ved deres eneste Datters Død d. 10 Mart. 1804.

Græder, nedbojede Var! den skønneste
Blomst i Jer Have
Faldt i sin favreste Bort, mejet af Al-
herrens Bud!

Græder — thi af Eders Haab, Eders hul-
de og eneste Datter
Gavner ei Faderens Kæde, tryller ei Mo-
deren meer.

Blid hun leegte med Livet, og smilte hver
Morgen imøde,
Var sine Kyndingers Lyst, var sine Slægt-
ningers Fryd.

Græder — vor Dødelighed har ingen skøn-
nere Perler,

Skønnere Medgift ei selv Elskendes Æm-
 hed end Graad;
 O! men mindes derhos, at den sømmelig
 elskede Plante
 Blomstrer nu tryk i et Land, som ei be-
 dugges af Sorg.

XVII.

Den gamle og den nye Phi-
 losophie.

Sokrates Philosophien fra Himlen ned-
 kaldte paa Jorden;
 Højt over Skyn igjen Kantlinger frued'
 den op.

G. H. Olsen.

Til Danmarks Frederik og Marie.

(for det borgerlige Artillerie = Korps
den 7. April 1802.)

Hør Folkets Rost med Jubler blanded
o Frederik! velsigner Dig,
Det elsker Dig i Fædrelandet,
og Fædrelandet udi Dig;
Du Nordens første Mand — dets Haab,
Du signes højt med Jubel = Raab.

Marie! Nordens Huldgudinde,
Du vore Hjerter blide Lyf,
vor elskte Fredriks troe Veninde,
hans ofte mørke Dages Trøst;
Hue Dannerfolkets høje Fryd,
dens Lab er Glædens Jubellyd.

Marie! Spædes Læbe stammer,
 thi Modre lære dem Dit Navn,
 det mindes mellem Elskovs Glammer,
 det mindes udi Venkabs Gavn,
 det evig mindes, elkes Skal
 paa Norges Fjeld, i Herthas Dal.

"Hvert Held, hver Fryd, som Eder møde,
 "J føle, nyde, glædes ved,
 "og, af! naar Eders Hjerter bløde,
 "da bløde vore Hjerter med."
 Saa lyder det med samlet Røst
 fra Elben intil Vardøes Kyst.

O! det er skjönt, naar Fyrsten slynger
 om Folket trint sin Faderarm;
 o! det er skjönt, naar Folket slynger
 sig trint om Fyrsten troe og varm;
 o! det er skjönt, naar Broderaand
 omvinder dem med Samdragts Bænd.

O siigt et Folk kan aldrig tvinges,
 Folk haaner det hvert fremmed Vaand;
 thi Retfærds Sværd for Landet svinges,
 liig Almagts Torden, af dets Haand;
 fast skaer det Folk, liigt Dovrefjeld,
 thi eet er Folks og Tyrkes Held.

J. Rehling.

I en Stam bog.

„At Livet er kort!“

Saa høres vi Mennesker daglig at klage,
og dog vi saa fielden vil stræbe at jage
dets Fiender bort.

Bekymringer, Nag, og tidt selvgiorte Dvide
som oftest skaaer, væbnet til Mord, ved vor Side.

Ven! Held dig, som nød
med Oldingens Wiisdom din Vaar og dens
Glæder!

Gødsmitende Sommeren mod dig fremtræder.
Held dig, du adlød
hvad Pligten og Hjertet eenstemmige byde!
Held hver, som med ufrænkst Røe dem kan lyde!

Christiane Koren.

Under Augustas Billede.

Ungdom og Ynde og Ufftyld — de Himmel-
ffe — Kunstneren samled?
i Farvernes venlige Blands, og, Pige!
Dit Billed det blev.

J. Rehling.

Elskovsridderen,

Romanse.

I Castilien fremspiller
 Tajo flodens Rildevæld,
 Over kostbar Guldstrand triller
 Den i Myrtefygger hen.

Giennem Kongeriger flyder
 Tajo floden, dyb og bred,
 Stiernt den sig i Havet gyder,
 Intet Die seer den meer.

Dog naar Alcantara's Gruer
 Paa Guldrammen danser hen,
 Og i Himlens Speil nedstuer,
 Tajo floden skionnest er.

Dog hvor langt den end tør flyde,
 Gaaer dog hine Heltens Roes,
 Som paa Bredden Lantser bryde,
 Meget videre end den.

Blant de skionne Fruer straaler
 Skionnest Donna Celia,
 Og med Don Belardo maaler
 Ingen sig i Tapperhed.

Kampens Perler paa hans Pande
 Og dens Rose ved hans Bryst,
 Don Belardo gaaer at stande
 For den skionne Celia.

„Fremfor Aleantara's Sønner
 Bær jeg Priis i digtet Dvst,
 Dog mon noget Helten lønner,
 I den Mogens første Afs?“

Men med velfortiet Glæde

Svarer Donna Celia:

“Ei saa let som gylden Riæde

Vindes Alcantara's Nøe.

Maurers sorte Konge Skatter

Meget høit et fieldent Træ

Guldt af bristende Granater —

En af dem du plukke maae.”

Flux han samler sine Brave,

Til Alhama flyver han,

Bryder ind i Kongens Have,

Staaer igien for Celia.

Ydmyg sine Kne han folder,

Ydmyg seer han for sig ned,

Medens han et Guldsad holder

Med Granada's Purpurfrugt.

Fange hun paa Eblet fæder,
 Frygtende sit eget Smil:
 "Mon ei meer Rubinen luer,
 Noit i Kongens Turban sat?"

Flux han' samler sine Kiække,
 Til Alhama flyver han,
 Sværdene de Vantroer vække
 Af den dove Midnatssøvn.

Men omsonst de sig forskantse
 I den sorte Konges Gaard,
 Don Belardo med sin Pantse
 Roster Kongens Turban af.

Og den omme Kæmpe atter
 Knæler ned for Skionheds Magt,
 Kækker Alcantara's Datter
 Maurekongens hvide Skat.

Dog hun skinker Smil og Nøie:

“Lyft og Pragt er mig forhadst,

Aldrig lukker sig mit Die

Under Sønnens Finger til.

Maurekongens Datter spiller

Uden Pige paa Guitarr,

Smilet glimter, Taare triller,

Sønnen kommer, naar hun vil.”

Sine Stridsmænd, sine Brender,

Tusind Gæve samler han,

Dg paa nye tilbagevender

Ufortroden, stærk og fro.

Dg alt seer den slinke Ridder

Maurekongens hvide Leir,

Hvor Narvaagenheden sidder

Med den tidt opblæste Ild.

Gierntfra Maurekongens Datter
 Ham fortryller med sit Spil:
 Aap hans fleve Haand omfatter
 Sværdets større blevne Greb.

Dog hans Elfov ham befæler,
 Riæf og flog han fæuer rundt,
 Derpaa Bannerne fordeeler
 Og mod Kongeteltet gaaer.

Moslemierne paafalder
 Deres dove Gud omsonst:
 Feiren brænder, Kongen falder
 Og Saide føres bort.

Don Belardo taus fremtriner,
 Piig en Morgen, rød af Blod,
 Meere Blu i blide Miner
 End i Hiertet Mod og Kraft.

Nidberlig han Tungen fører
 Hen for Donna Celia,
 Da med nænsom Haand affører
 Hvad Granada aldrig saae.

Men den Dumes Taarer trille
 Paa den sorte Piges Kind:
 "Ei du mig i Sovn skal spille,
 Ved mit Bryllup spiller du."

Schack Staffeldt.

Elfskov og Andagt.

Naar Vaaren Himmelen oplukker
 Og alt det Skionne kommer ned,
 Jeg Dalens første Blomster plukker
 Med haabefuld Trimodighed;
 Derpaa jeg til en Krands dem binder
 Mens mangen Taare triller hen,
 Dog af! jeg aldrig Modet finder
 At række Seraphine den.
 Jeg sidder under Vuffens Skygger,
 Hvor Hannen glad og kielent flaaer,
 Mens Hunnen pæne Rede bygger
 Og villig hver en Lyd forstaaer:
 Jeg ogsaa mangen Sang iftemmer,
 Som tolker Hiertets omme Trang,

Men naar jeg Hende seer, da glemmer

Jeg af! igien min bedste Sang.

Hvor mangengang har jeg ei meenet,

Hun ikke var af jordisk Art,

Saaledes blev jeg tidt forstøen

Ved hendes Afsyns Majestæt:

Da vilde jeg andægtig falde

For at den folde Høihed ned,

Og hende kun i Bon paakalde

Med bævende Erbødighed.

Men naar da hendes Smil oplukker

En himmelsk Udsigt af Behag,

Da jeg til fielen Sang udsukker

Igien hvert sængslet Aandedrag.

Da brister alle mine Lænker,

Som Stormen er jeg stærk og fri,

Jeg hvert et Værk som mueligt tænker,

Alt herlig ved mit Sværmerie.

Da vil jeg snøe Naturens Ynde

I hendes stolte Verdenspragt,

Da i min bedste Sang forkynde
 O Skjonhed! Elskov! eders Magt.
 Men pludselig igien formørker
 I hendes Smil sig Haabets Glands,
 Ei mere Elsker, af! kun Dyrker,
 Jeg frygtfom Kiuler Sang og Krands.
 Da saa jeg mellem Elskov svæver
 Og mellem Andagt hen og her,
 Jeg neppe elske tør, da bærer
 Jeg ned, og kun Tilbeder er.

Schack Staffeldt.

Til Naturen.

(3 Juni 1804.)

Dig bebuder min Gang stedse, naar Solens
 Rys
 Hoit fra Himlene ned brænder og elskovsvarmt
 Livets Roser fremaander
 Paa din sneehvide Kind, Natur!

Dig omspænder mit Blik ei med sin Ornesflugt,
 Og din Herlighed er Lantens unaa'demaal,
 Men mit Hjerter dig kiender
 Og Almoder paafalder dig.

Der hvor Gisningen doer, hoit fra din Stier,
 nefrands,
 Dybt til Guldaarens Ring rundt om din An-
 fel snoet,
 Ikkun Hiertet ledsager
 Dig i endløs Udvidelse.

Værnlig nærmer jeg mig, moderlig smiler du,
 Dig bestraaede Blomst, aabner mit Hierte sig

Dg mod Himlene stige

Bemod, Laarer af Dydens Væld.

Ufhylds salige Fred aander du i min Varm,
 En guddommelig No binder hver fredløs
 Kraft,

Dg jeg er saa lykkelig

At jeg ikke kan være fro.

Fuglen sødere flaaer, siddende paa en Blomst
 I din kiælende Haand, end Homeriders Chor

I Heroernes Haller,

Thi jeg aldrig misunder den.

Elven skionnere sig velter blant Riger frem,
 Dig en signende Gud, stor i hver Gave kiende

Den mod Bredden henbærer,

End det vældige Hesteliv:

Thi naar Nøgtet derom sidder paa Solens
 Vogn,
 Af min synkende Barm Lillid udsugende,
 Vil jeg Mængden adspørge,
 Om jeg ogsaa er lykkelig.

Grels fra Samlivets Qual mig i dit Eterfavn!
 Lad mig barnlig og blid, legende ved din Fod,
 Blomster sanke og tænke
 Meer ved dem end mit Døe seer!

I din Gude og Pragt lær mig at kende dig!
 I dit underste Liv lær mig at føle dig!
 Dig, den Eviges Skjønne
 Billedstøtte med Liv og Lyst!

Eller tør jeg maaſkee, Blomstrende! kalde dig
 Soraarsknoppen, hvoraf Anefers Verden fal
 Som en Alblomst frembryde,
 Alt i Himlen og den i Alt?

Hoi Betydning, Natur! er i dit Stierne
 blif,
 Fuldt af Anelse er Puls og Aandedrag,
 I dit dybeste Indre
 Cirkler Guldtidens Aarer hen.

Naar det modnende Aar gløder ved Solens
 Barm,
 Mens Bevægelsen selv blunder paa Vippens
 Pynt,
 Evigheden oplader
 Sig i hvilende Sommerdag.

I melodiske Væld Aander udtrykke sig,
 Storm fra Skyerne gaaer, Gudernes Gen-
 debud,
 Dine susende Templer
 Ere fulde af helligt Liv.

Naar ved Solgudens Afs, brændende paa
 din Barm,
 Blomsterstælenes Chor stiger i Offerdust,
 Du mig giver at høre
 Deres salige Svanesang:

“Sol, du skaaled’ os ud, drag os igien
til dig!

Du, vort Udlob og Væld! Straaler af dig,
vi fleeg

Ned til Jorden og hylled’

Os til farvede Blomster ind.”

Da opløses mit Liv, indre Natur! i dig,
Paa Uendeligheds Havblik forgaaer mit Selv,
Kun i Verdenens Hierte

Glaaer mit elskende Hierte med.

Schack Staffeldt.

E l e g i e r.

I.

G w a l d.

Gwald, naar dig ieg mindes, da morknes mit

Die med Laarer.

Rosen med nagende Drm spæd paa en Hede
ieg seer,

Stiebneen satte den hen i Lyng, og den
drivende Regnskue

Stienkte den sparsomt kun enkelte, qvægens
de Etænk.

Kroget da skiod den sig frem, halvvisnet
den bukked' mod Jorden;

Endnu dog uskadt en Knop stod paa fortør-
rede Stilk.

Mornen i solverbølgende Klædebon soer
over Heden,

Saae den ved Midnattens Lys qvælt mellem
Tidsler at staae

Alar, med et Smil; da brat stod i Diet
en sunkende Taare,

Taaren paa Knoppen nedfaldt flux — og
den aabnede sig,

Og til Forundring en Rose sig herlig ud-
folded' i Purpur,

Endnu de seneste Ar quæger dens liflige
Skær.

Ventlig i Ungdoms Glæds sig hæved' en
blussende Yngling,

Smidig den skinnende Lok vandt sig om
blankeste Staal;

Elfskovsvarm han sukked', han sang sig
brændende Længsel,

Ganf saa ned i sit Blod, i sit Rosenblod
 atter paa nye.

For den nordiske Zeus den herlige Ganger
 Gud Braga

Bragte da Rosen i Hast, henrykt, med
 blussende Kind.

Odin saae den og smilte, der trilled' paa
 brunlige Kind Graad,

Aldrig man græde ham seer, kun naar
 han mindes sin Son.

Harmsfuld vendte han sig til Mornen, og
 vredt lod hans Gjemme:

Ygdrasils grusomme Moe! hvi har du Spi-
 ren nedtraadt?

Hvi har du dræbt det sindrige Blif med
 Smerte, og blændet

Det med Bladguldets Prunk, slukt det i
 Samtidens Dunst?

Hadde han ikke fortient, at du bortrev det
 dæmrende Forbæng

Fra det ærværdige Nord, visse ham det i
sin Kraft?

Med sine hellige Sagn og Sagnenes store
Betydning,

I sin uborgede Glands og Eiendommelighed?
Gjelden og stor var hans Aand, du lænked'
de udstrakte Arme,

Herlige Toner dog tidt lod fra forstemteste
Streng,

Net som Ydun han sad i Jothunheims gol-
deste Gieldkøst,

Sængslet, med Laare paa Kind, Eblerne
skjult i sit Skjod.

Braga! den Valder, som huld i Ewalds
Rose fremblusser,

Er min Valder vel ei, men eiendomme-
lig hans!

Lad da din blomstrende Hustru med snee-
hvide Hænder en Egfrands

Vinde fring Isen, som Sorg langsom til
Jorden har tyngt.

Slige var Alfandurs Ord, og usynlig for
 haarblinde Mængde,
 Men dog synlig for dig, vandt hun din Tins-
 ding en Krands;

Sprængte den venlig med Dug, for at kiole
 din brændende Pande.

Dvæget da i hendes Arm sank du og udgav
 din Aand.

D betydningsfuldt var dit Liv du salige
 Martyr,

Stærke Laocoon! med det omsnorede Bryst.

Stor var Slangen og grum, som omspænd-
 te de kiempende Muskler,

Midgardsormen det var, Jordens omrin-
 gende Dval.

Hellige Skjald! din Dod var Baldurs;
 den grusomme Skiebne

Sluffed' i taagede Tid Fromhedens renefte
 Ild.

II.

S ø s t e n.

Nætt her nærmer du dig, du Olding, saa
bleg og vemodig,
Blid ved den vindtørre Stav gaaer du din
jærnlige Gang.
Stormen i Lokkerne graae, omsnoete med vis-
nede Bladfrands,
Riber fra Isen dem ned, hvirvler dem
rundt om din Fod.
Venlig som Dug en Taare, saa sølvklarfly-
dende langsom,
Sunkler i Næt en Stund, triller paa ind-
faldne Kind.
Ensom Lovsal bladløs dig vinker til qvæ-
gende Hvile.

Himlen, som nylig var graae, skiller sin nat-
lige Skye,

Maanen med sølverne Horn fremsunkler bag
revnede Forhæng,

Breder sit doende Ekin over den gule
Natur,

Smiler saa mat og vemodig til dig, som
henslirrende slætter,

End af de seneste Løv, Jæsen en grønbladet
Krande.

Høst du er Solvmaanens Ven! Hvad har
I Oldinger begge

Vel hinanden hver Nat hemmeligt da at
betroe?

Taler I vise Gubber om bedre, om skion-
nere Tider?

Alt da indlad og mig! Kier er sig Tale
min Siel.

Gustne, nedboiede Mand! Kier var du al-
tid mit Hierte.

Nattevandrer og du! med det bedrøvede
Blif.

Deilig er Ynglingen Vaar, med sin Ros-
senkind og med Isen
Martsviolomflyngt, Blikket som Morge-
nens Glød.

Men som en Engel fra Gud i salig og
fielden Begeistring
Staaer for den suende Siel, saurt i dens
reneste Nu,

Hjertet da bankende slaaer, og sig Armen
strækker med Tvivl ud
For at trykke ham fast, fast til det suende
Bryst,

Snart, som en hvidklar Kugle, der ruller i
natlige Duskfreds,
Udi sin Skioneste Glands svinder han da
for dit Blif;

Gaa den redmende Vaar! Med svævende
Tied gaaer hans Vandring

Giennem det taagede Nord, til sit klart
omstraaede Hiem.

Staffet han hviler kun her i den nys op-
livede Eglund,

Blomster trindt om sin Tod, Elskovslyren
i Haand,

Skingrende Sangerster fro omflagre den
hvalvede Linding,

Guldgul vægtige Lok følger for duftende
Vind,

Lyndt omringet han staaer af Piger og
barnlige Gubber,

Enfeste Unglinger med; Mængden ham
fold gaaer forbi,

Kalder ham haanligt et Barn, som sin Tid
benødsler med Leeg kun,

Skiondt i livsaligste Glands dødkolde Jord
han har flædt.

Hurtig han reiser sig da fra den blomster-
spraglede Græsbænk,

Upaaflionnet, useet, smiler han Bemod
og gaaer,

Fulgt af Befrernes Hær og af Blomster og
sjungende Fugle,

Pet, som en Purpurskue svinder og døer
i det Blaa.

Af! paa en længere Vaar, paa Histo-
riens er han et Billed,
Aarlig et kort Monument om den henvis-
nede Tid.

Ælsker bringer han sødt i min Siel, de
slumrende Kræfter

Vækkes og yttre sig, af! høist — i en bræn-
dende Sang.

Som den indsluttede Siel, lykkelig ved sine
Drømme,

Skotter med Sideblik kun til det nærværen-
de Liv,

Saa den mystiske Dreng, som en fromt
henilende Pilgrim,

Spottet af aandløse Flok, søger han Sko-
ven og flyer.

Engstlige Misforhold! — O Høst! midt
dvalende Gubbe,

Aryst din vemodige Dug kiøbt i mit bræn-
dende Saar.

Alt har din travle Hustru, bekymret for
vinterligt Forraad,

Plukket i rummelig Kurv Grenenes bugnen-
de Frugt.

Langsomt ved din Stav nu, besiger du
skaldede Gravhøi,

Stirrer du taus og blid hen paa den visne
Natur.

Solen er dalet i Hav, tort hvidsler det
spraglede Lovværk,

Uabent det skielver saa koldt, streifet af
Straaalernes Skin.

Stiernen, som holdt sig i Somrens Arm ved
den hvælvede Baggrund,

Eriner nu glandsfuld frem, med sne dristige
Blif.

Olding, o tryk til din Barm den berusede
drømmende Digter!

Grækernes Kraftliv svandt, som deres herligste
Kunst,

Nordens Sværd dybt rustet i Graven, og
Harpen er brusten.

Enfelte døende Glimt tændes i Dunsterne
kun,

Halvudstillede Billeder, rundt indhyllet i
Taage,

Svæver i Maanens Glans over den rygende
Dal.

Kom da Ossian, kom! I Nattens Tavn
ved dens Lysning

Vil jeg svimle med dig, af for at glemme
Homer.

A. Ohlenslæger.

Anden Aprils Minde.

Huult rullede Kampens Torden nær
og spaa'de Liig,
Lamplystne Snækkers mørke Hær
udfolded' sig;
en hellig Tempel-Tausched laae
paa Hav og Land
og sagte trilled' Bølgen blaae
om Danske Strand.
Men Danmark stod færdig til Kampen.

Nu freed de frem — nær — nærmere!

Op! Kampens Søn!

Da tordned' det tre gange tre

med hule Dron;

Ha! det var Dan, der hvirvled' Død

mod Gjenders Barm,

der Snækkers stærke Ribbeen brød,

der lynte Harm.

Ehi Danmark stod modig i Kampen.

Nu frømmed' Blod, nu buldred' Kamp,

nu Helte faldt,

og svømmende Vulkaners Damp

indhylled' alt —

Fun Kampens Lynild glimted' rød

med Tordenbrag,

og Rumhvid Bolgehær sig brød

mod knuste Brag.

Uroffret stod Danmark i Kampen.

Om skotte Gjender tronte Død —
 Død paa hver Stavn,
 trint om dem rullede' Volgen rød
 med Liig i Favn;
 Da sank de Stoltes Overmod,
 ned sank hver Arm,
 og høit det lød blant Kamp og Blod:
 "stands, Dan! din Harm."
 Med Hæder stod Danmark i Kampen.

"Vi slog for Fred", var Dankes Ord,
 "med Fred I gaae,
 "men giest ei meer det Jolk i Nord,
 "det veed at slaae;
 "vi løfte kun det røde Skjold
 "for elskte Land,
 "men trodse da hver fiendtlig Vold
 "til sidste Mand".
 Med Hæder gik Danmark af Kampen.

Nu tier Kampens Tordenlyd,
 dens Rædsler flye,
 nu blomstrer Fred, nu jubler Fryd
 i Palmers Øye,
 nu sikkres Handelskjosens Gang
 til fjerne Strand,
 nu toner Leens muntre Klang
 i frelste Land.

Ehi Danmark tilkjemped' sig Freden.

S. Rehling.

Morgenfantasie.

Hor Nattergalens sidste Slag
 i Eges grønne Lund!
 See! hisset Maanen bleg hendoer,
 see! Solen vakt af korte Blund,
 indsvøbt i lette, klare Gloer,
 paa Buen redlig, fugelrund
 fornøjet skjon at vise sig!
 See! Farven, der i Gaar var Pig,
 fra grønne Blad sig have,
 som Sommerfual at vise sig,
 hen over Enge, Soer svæve.
 See! Duggens Draaber klare tindre

paa smalle Græsstraæe sagte bære!
 See! Knoppen, der i Gaar var mindre,
 i Dag at bære Rosen rød!
 at aande ud en Lust saa sød,
 og ældre venlig kvæge, fryde!
 Her Bækken med fornøet Vælde risle,
 og Tusslen hoppende fremvisle
 sin nye Glæde, nye Kraft!
 Her Lærken, der til Himlens Blaa sig svinger,
 i Triller ud med nye Velklang bryde,
 og gamle Boges Susen,
 som melodisk klinger,
 og Fossens hvide Brusen
 mod udhulte Stene,
 og Druens rigt besatte Grene,
 saa bugnende af Styrkens Gæst!
 See! Blomsterne paa Dødens Høje
 for Vestenvinden de sig bøje,
 men rejse sig med Dødens Styrke
 som den fra Gravens dybe Mørke!

Hør Bonden hiøset frodig synge!
 See Oldingen med hævet Bryst
 sin Gud med tavse Læber takke,
 og Svemanden paa lave Smakke
 saa styrket over Volgen gynge!
 See! alt! alt! aander Liv og salig Lyst!
 Jffun mit, mit elskende Hierte
 opvaagner til sin gamle Smerte
 med den ny frembrudte Dag! —

J. J. Albrecht Schønberg.

D i g t e.

Efter det tydske.

I.

Den digtende Dreng.

Romanze.

Ej fly du Amor!
 min skjønne Søster!
 Ej fly du Amor!
 han naaer dig dog!

I Haven lugted
 jeg til en Rose,
 udi hvis Blade
 den Lille sad!

Med Rosens Dufte,
 de søde Dufte!
 som mig fortrylled',
 inddrøt jeg ham!

Jeg skakkels Fange,
 hvem kan mig raade?
 Nu i mit Hoved
 han Herre er!

Og denne Vise,
 som han saa lille,
 og denne Vise
 er alt af ham!

Thamire til sit Rosentræ.

Mig min Elskede har lovet,
da med ham jeg blev trolovet,
naar du blomstred' frem,
da til mig at komme hjem!
Denne Tid den er frembrudt,
Rose! og jeg er alene! — Dog vel ej for-
stødt? —

Hulde Datter af Cythere!
Haa, af! Haa min Elfers Vre!
Og hvis mig du Haae vil,
o! da luf dig! luf dig atter til!

3.

Amors List.

“Jeg saaret da skal dræbes,”

“og den, som mig har saaret,”

“skal end usaalet leve,”

“for mine Saar at spotte?”

“Du er ej Gud, Cupido!”

“hvis denne skotte Nymfe”

“ustraffet mig skal spotte!”

Nej! svared' mig Cupido,

men sidder ej et Klæde

om mine Dine bundet,

Kan jeg da hende saare?

Løs du fra mine Dine,

saar vil jeg hende saare!

Jeg hurtig i min Uskyld
 vil løse fra hans Dine;
 da mig min gode Dæmon
 ved Dret tog og Klogskab
 dybt i mit Hjerter præked',
 som jeg forstod og sagde:

"Jeg løse fra dit Dje,"

"du mægtigste Bedrager?"

"Gaa dine Dine løse,"

"at see du kunne Nymfen,"

"og derpaa hende saare? —"

"Du saae da ogsaa Nymfen"

"saa skjon som jeg seer hende!"

"Jo! Nymfen da du vilde"

"for dig alene saare!"

J. J. Albrecht Schønberg.

Turtelduen.

Efter Tidner.

Turtelduen foer tilbage
til en om og trofast Mage
med et Myrteblad i Mund.
Kjerlighed saa hurtigt færdte
Wingen, da han Magen hørte
kurre i den fjerne Lund.

Glenten sig med snelle Vinger

ned fra hvalte Bue svinger

og den skakkels Due taer.

Duen blot — langt fra at klage —

sagde: lad mig Affked tage

med den bedste Ven, jeg har!

Lad mig takke for de Glæder

jeg paa disse fiendte Steder

ofte nød i hendes Favn!

Lad mig Myrten give hende,

under Kysse Livet ende,

sukkende den Elfftes Navn!

Glenten svarer: jeg dig følger

og blandt Buske jeg mig dolger,

fly! din Villie skee i No.

Men da Duen Halsen strakte

og til Magen Myrten rakte,

tog dem Glenten begge to.

Elsker! huse, dit sønne Hjerter
 Blisdom altid styre bør!
 Ofte den, som her i Livet
 dig har al din Glæde givet,
 du af Omhed med dig søer
 i et Hav af Smerte! —

J. J. Albrecht Schönberg.

Ved en Dannemands Hvilested.

“Som Orkanen over Dobres Fjælde
“vandrer mellem knuste Graner frem,
“o! saa vandrer Døden i sin Vælde,
“tungtbevæbnet gjennem Livets Hjem.”

“Sundheds Rose ved dens Komme blegner,
“Styrken synker for dens Vande hen,
“Dydens Yndling for den Stærke segner —
“flygter til sit Hjem — til Himmelen.”

“Og hvor Død paa Livs Ruiner træder,
“Lyde Savnets Klager i dens Sjed —
“Enken ved den Elsktes Gravhøj græder,
“Venstabs Taare synker paa den ned.”

"Ogsaa her vemodigt Laarer lyder,
 "Hvilens Gavn en Edel sover her;
 "intet Marmor tolker Mandens Dyrer,
 "ikke Skjaldens Sang hans Hjertes Værd."

"Om han stod ved blege Armod's Side,
 "Lindred' Livets Sorger — Livets Nød;
 "Enkens Laarer randt da ej saa skide,
 "Barnet jamrede ej meer for Brod."

"Blid han kjøled' Sygdoms' hede Mandes,
 "Stetted' kjerlig Smertens Godspor ud;
 "froe den Enge glemte al sin Vaande,
 "signed' Gudheds milde Sendebud."

"At! men intet Skjebnens Harm forsøner,
 "alting her betale maae dens Krav;
 "ofte derfor Harpens Klagesoner
 "Ihde dampet ved den Godes Grav."

O saa klaged' Venfæb, klaged' længe,
 medens Taaren heed paa Graven flød:
 dog, som Gafir mellem Harpens Strænge,
 pludseligt en venlig Stemme lod:

"Aftør Taaren i dit vaade Øje!

"Nabn din Sjel for blid og venlig Trost!

"Himlen saae den Edles Ar sig bøje

"tungt og modent mod den store Høst."

"Himlen saae ham udi Løndom handle,

"saae enhver den Frommes fiulte Daad,

"saae ham Sorg til stille Fryd forvandle,

"saae ham løve Smertens hvasse Braad.

"Og den fandt ham værdig til sin Glæde,

"Og den haved, ham til navnløs Fryd.

"Derfor ingen ved hans Urne græde!

"derfor tie Smertens Klagehd!!

I. Rehling.

Til den Ukjendte.

(Efter Rosengarten.)

Hviler du aldrig ophøjede, evige,
store Moder Natur, slumrer den Fiederkraft
ei, som dit Skjød befrugter,
som fylder dit nærende Bryst?

Med den matteste Straale paa østlige Rand
hæver Du, Kraftfulde, Dig til Handling
og Daad,

til den blegeste Rose
mellem Astenens Lokker døer.

Spirende Planter af Stovet kalder du frem,
 Tusende følger Gæden og Egenes Top,
 Sedren stiger mod Solen,
 Dalen fylder Violens Døft.

Altomet giver Du Liv, Materien Form,
 Jubel fylder Buxten, Jubel den kysfrie Luft,
 Kue! det vrimer i Draaben,
 see! Sandskornet befolker sig.

Dig priser, Kunstnerinde, utællige Liv
 af hver tænkeligt Slags, Kondor og Kolibri,
 Epidæmus og Nilens Blodhest,
 Kiempemusling og Havets Kryb.

Højere end Alt Dig priser Menneskets And,
 Kanternes Visdom og Ossians Høisang,
 Dig priser Newtons Cirkler,
 og Dig Rafaels Penselsrog.

Ahner jeg Sandheden? Er Du hiint evige
 aldrig begrebne Væsen, som Tænkerens Lod
 ej udgrunder, som Hymnens
 Flugt forgieves stræber at naae?

Er det dig, Gud? Dig, som Menneffets Myrias
 lovsyngende priser, som Jordan Jehova,
 som Gangesfloden Brahma,
 som Mæxanderen nævner Zeus?

Du, som kjerlig omfavner alt, hellige Kraft!
 Du, som føder alt Liv, Du, som nærer alt Gødt,
 Ubeftendte hvem er Du?
 Aldrig Seete! hvor virker Du?

I Verdenes Aarer sprøjter Du flammende
 Blod,
 foger i Gruben Guld, ryster det vilde Hav,
 hæver Basaltens Hvalving,
 buler cryftalne Grotter ud.

Svømmende her jeg staaer ved din Evigheds
 Rand,
 eet Kun ahner min Sjæl: jeg er din Evigheds
 Deeltager, er en Draabe
 af dit sprudlende Flammelvæld;

I det flammende Vælds Solbrisfel flyder da
 eengang Draaben tilbage, ved Foreningen
 froe,
 og smelter udi Verdens
 altomfavnende Dødd.

J. Kehlring.

Til Marie ved Sophies Død.

Haabets blide Soel gik ned, Marie!

Doden ruger over Hendes Leer. —

Ja! — Hun var for god og from Sophie,

Til blandt Stovets Born at dvæle meer.

Ikke mere Hendes Moderøje

Bogter sine kiere Glutters Kjed, —

Ej Hun meer skal Armods Skiebne høje —

Dg i Kammers Hytte skabe Fred.

Denne Læbe, som saa kjerlig smilte, —

Dette Bryst, som Omhed troned' i, —

Dette Hierte, hvori Uskyld hvilte —

Alt — kun Skyggen deraf have vi! —

Nu — Sophie! Du gif da til Hvile,
 I det skumle Kammers snevre Rum.
 Til Din Barm skal vi ej mere ile,
 For at hente Trostens Lægedom.

De forladte Smaaе skal ikke mere
 Klynge sig om moderlige Arm,
 Ikke mere skal de sorte Kiere
 Hvile trygt ved ombedsfulde Barm.

Nej! — det sorte Kistelaag skal dale,
 For vort Afsyn skule Hende brat;
 Og, i Gravens lange taase Dvale,
 Skal hun giennemslumre Dødens Nat.

Og ved Mandens, ædle Grønvolds Side
 Skal Hun hvile trygt i Jordens Skiod,
 Ikke mere sukke — ikke lide —
 Ikke mere undergiven Død.

Til den fader- moderløse Pige —

Som sit store Tab endnu ej veed ,

Kroftens fulde Bæger ventlig stige

Fra Velsignelsernes Fader ned!

Rolig — rolig! — stands Din Graad, Marie!

See — den Hulde liden ikke meer!

Himlens gode Fader tog Sophie —

Derfor ingen, ingen Taarer fleer.

Godheds Gud, som troner i det Høje,

Gaae med Velbehag paa Hendes Daad;

Gaae, at Kummer lønnet' Hendes Møje;

Gaae det lyse Dje fuldt af Graad.

Derfor een af Englers Myriader

Sendte Han til Stovets Datter ned;

“Følg mig” bod han blid, “til Himlens Fader,

Ind til glade Sjæles lyse Fred.”

"Der Dit Dje ikke meer skal græde,
 Der astorres Taaren paa Din Kind,
 Der er Røe, og tryk og salig Glæde,
 Der til Englers Kreds Du vies ind. —"

"Der Din elskte Mand Du atter savner,
 Der i Kierlighedens blide Baand
 Jordens Moje svinder — og — Du savner
 Intet for Din fri og glade Mand."

Stille! — stille! — stands derfor vor Taare!
 Engle bar den Hulde fra os bort.
 Lad vor Graad ej Hendes Glæde saare!
 Livets tornesulde Vej er — fort!

O Marie, græd Du derfor ikke!
 Klag ussionfom ej mod Himmelen:
 Dødens Kalk er ofte sød at drikke.
 Skulde vi misunde Hende den?

J. H. Carlsen.

Alherlighedens Rige!

Du, Klarheds Tempel! evig Skionheds
Gæde!

Skal jeg Udødelige,

Skiondt Arving til din Glæde,

Ah! Skal jeg længe her i Tængslet græde?

Schack Staffeldt.

S e r e n a d e.

(Guerras civiles de Granada, cap. VI.)

Taaere, som ej overvinder
 Hendes Uforsonlighed,
 Mind igien til Havet ned,
 Thi fra Havet du oprinder.

Selv i Marmorklippens Indre
 Du et Hjerte bød at staae,
 Og da jeg dens Medynk saae
 Synthes mig at lide mindre.

Men da du ej overvinder
 Hendes Uforsonlighed,
 Mind igien til Havet ned,
 Thi fra Havet du oprinder.

Schack Staffeldt.

B r e v

til

Louise Hegermann, fød Lindencrone.

Aßens, den 14 Julii 1804.

Med Tryd jeg atter hilser Dig, Louise!
 Gud veed, hver Hilsen, jeg Dig bød, var fro;
 thi stedse Du var redebon, at vise,
 at ædelt Venſkab ſammenbandt os To.
 Ej Venſkab forſker Kjøn, ej Stand, ej Alder;
 det forſker Hjertet; og, naar dette ſtaaer,
 forgieves Navn og Guld og Jordom kalder;
 ſom Gud, uroffet, Venſkabs Engel ſtaaer.
 Og derfor jeg lykſalig, ſalig, horte,
 at atter Du har vundet Modernavn;

og Glædens Binger mig saa vældigt førte
 til Dit og Dines Held i Kjøbenhavn.
 Min Hustru fulgte glad, og saae Din Himmel:
 hun saae den mindste Slut ved Moderbarm,
 og da de Trendes lykkelige Brimmel
 paa Bedstefaders Skjød, paa Faders Arm;
 hun mod Din Ven saae Alle, Alle smile,
 og nod hans Held, og var saa rørt derved,
 og sagde: "Haste, grib din Luth! Du ise
 "til lifligt Qvad om Moderkjerlighed!"

Men, af, min Luth er ikke slemt, Veninde!
 Om Told og Consumption al Gang er flet;
 og sligt er nu min Færd; den Krands at vinde,
 som Musen bandt, var aldrig mindre let.
 Men ingen Færd i Verden kan fortære
 den Hjertets Ild, som flammer omt mod Dig:
 engang skal Evigheder Luen nære;
 end skal jeg ønske da: "Vær lykkelig!"

Ja, lykkelige Datter, Danneqvinde,
 Lyksalig Edles Moder ogsaa vær!
 Tre smaa Chariter om Apollo vinde
 i Leeg en Krands, som engang Frugter bær!
 I Slægt med Dyden selv, de fremad træde,
 og bædre her den Byrd, dem Skjebnen gav,
 og vorde Jordens Held og Vryd og Glæde,
 naar Du ved Himles Port har lagt Din Stav!
 End bisfet skal Din Moderlykke vare,
 Og Du hengiven vente Tidens Bud,
 men Intet Din Lyksalighed forklare,
 naar i Din Gavn Du stiller dem for Gud.

P. H. Haste.

 Ved

Vilhelm Diderik Røepstorffs Grav.

 Til Hans Enke.

Beemods Stemme kalder; Taaren rinder;
 at! den brænder, heed, paa blege Kinder:
 ædle Qvinde! Du har tabt Din Mand.
 Brat de svandt, de søje blide Dage;
 langt fra Dig, ved Beltets tavse Strand,
 deler jeg Din Jammer og Din Klage.

Tro jeg saae Din Yndes Morgenrøde;
 venligt slog mit Hjerte Dit imøde:
 ædelt Venfæb vore Hierter bandt —
 det skal trodse mørke Graves Slummer:
 see, den stolte, tunge Lod, jeg vandt,
 deelte for Din Fryd — og nu, Din Kummer.

Kun for Dyd og Uskyld slog Dit Hjerte;
 Omhed's Himmel kjøbte Du for Smerte:
 længe ventet Glædens Time kom —
 Ja, da var Du lykkelig, Veninde!
 Døden styrter Haabets Bygning om:
 derfor disse bittere Taarer rinde.

Nys, Din Vilhelms Alt, Du saligt smil'de;
 Han, Dit Alt, af Hustru-Gavnen il'de:
 Livets Gud er ubegribelig;
 Hjertet krympes, isner, kan ej bløde —
 Arme! ingen Verden troster Dig:
 af! mon ej at trøste Dig var Brode?

Nej! — Hvad er et Liv mod-Evigheden?
 Hvad er Kummers Centnervegt herveden?
 Hvad er Bugge, Leeg, og Daad, og Grav?
 Kjærlig Visdom over Alting byder:
 ifkun Faderhaanden tog, som gav;
 og den signer, end mens Taaren flyder.

Snart — thi Livet er en flakket Kjæde;
 hvert dens Led har Sorger, hvert har Glæde —
 snart er Skabtes Feberdrøm forbi:
 Graven aabnes: Livets hele Brimmel
 bøjer sig paa Forsynsvink deri;
 men bag Graven smile — Gud og Himmel.

Bag Cypressers forbehængte Grene
 Gjensyn aabner hist en Himmelscene:
 o! forgjæves Døden brød sin Stav.
 Derfor Du hengiven fremad skride!
 Vinker ikke ogsaa Dig en Grav? —
 Stød ej længer! Der skal Ingen lide.

M. H. Haste.

Ved
en Danneqvindes Grav.

(ded d. 19 Mai 1804.)

On some fond Breast the parting soul relies
some pious drops the closing eye requires
even from the tomb the voice of nature cries
even in our ashes live their wonted fires.

Gray.

Græde tør jeg! — Klage tør jeg ikke,
o! men jeg tør græde ved Din Grav;
jeg tør have mine vaade Blikke
tillidsfuld til Ham, som brød din Stav.
Salig Ahnelse mit Hjerte haver,
hellig Andagt brænder i mit Bryst;
Haabets Engel over Graven svæver
og nedsmiler i min Veemod Trost.

Ej formaaer jeg — med uvante Hænder,
 at berøre Harpens Streng med Held:
 Men de Lærere, som paa Kinden brænder,
 flyde fra det varme Hjertes Bald.
 Af! Erindringer mig gjennemstrømmer
 Moder! ved din Gravhøjs stille Bred,
 og de Lærere, som i Djet svømmer,
 ere Vidner om min Kierlighed.

Aldrig, aldrig, kan dog Hjertet glemme,
 hvad der engang var vort Hjerte kjær.

Selv fra Graven hør Naturens Stemme
 sige til os fra det kolde Peer.

Mægtig den sig til mit Hjerte haver,
 og — skjondt Haabet slammer Evighed!
 Beemod suffende i Harpen haver
 over Aflens lune Hvilested!

Quirin Stief.

S t a m b ø g e r.

1) T i l e n u n g P i g e .

(For en Olding.)

En gammel Mand Dig hils, unge Pige!
 Hans Ord er ganske fort: Vær lykkelig!
 Vær uden Skyld! Da skal Din Lykke stige,
 om end blandt Smil en Taare lister sig.
 Thi den, som brødefri sit Liv hendrager,
 har venlig Dommer i sin egen Barm,
 og synker ikke under feige Klager,
 og døves ej af Sværmens vilde Larm.

Gaf den ubiisse Skiebne flink imøde!

Dig byder Elskov jo en Stottestav:

ved den Du gaae mod Livets Aftenrøde,

ved den Du møde Freden i Din Grav!

Dog, først mit Stov bag sorte Gitter hviler,

naar jeg hos Den, jeg tabte her, er glad:

maaskee da, gode Pige, huldt Du smiler

ved Synet af mit Navn paa dette Blad.

P. H. Haste.

2) I i l S a m m e.

(Impromptu.)

Naar Du seer Svners Engel smile,
 spørg: "Hvad Nyttigt har ieg gjort i Dag?"
 Held Dig, Pige, da, om intet Nag
 Blander. Kommer i Dit Levens Huse!

Prøv med Dommer-Aand de svundne Timer!
 Da skal de, som komme, stifte Gavn,
 og Du bærer ikke for dit Navn,
 naar omfjeder Dødningskloffen timer.

Denne Varsel Dine Sjød ledsage!
 Den et ærligt Hjerte byder Dig;
 her, det ønsker og: Bliv lykkelig,
 bliv tilfreds enhver af Dine Dage!

P. H. Haste.

3) Til en ung Sæmand.

Livets Morgen vinker os til Glæde;
 Livets Dag opfordrer os til Daad;
 og, naar Banens sidste Sted vi træde,
 falder vi til Fred fra Venners Graad:
 Broder, naar Du seer med Aftenrøden,
 tank: en Planke mellem Dig og Døden!

Glemsel snart vor korte Vandring dækker;
 selv vort Navn af Eiden sættes ud:
 salig, hvem ej sildig Anger vækker,
 salig, hvem ej glemmer Pligt og Gud!
 Glem dem aldrig! — O! da maa Du glemme
 mig — og denne matte Varselskemme.

M. H. Hæste.

Til Bacchus.

Kom gode Gader, Evan!

foriag mig denne Amor

med disse Tyrsus Stave!

Og flappes lad de Gener

i hans den solver Bue!

Og sluk da og hans Saffel

i disse fulde Bage!

J. J. Albrecht Schønberg.

Sapphos Nattetanke.

Fra Sengen jeg paa Himlens Blaa frem-
figer,

jeg nyder Hvile ej, ej Ro, ej Blund!

Den er forbi — det Midnat er — den
fjære Stund!

Og — af! — jeg Arme! — ene, ene ligger! —

J. J. Albrecht Schønberg.

Ulige Giftermaal.

See! det himmelske Par dog fandt sig uli-
ge tilsammen,
Psyche blev ældre og klog, Amor er
stedse et Barn!

J. J. Albrecht Schönberg.

S e d e m a n d e n.

See! fuld af Haab du til Jorden betroer
 den gyldne Grode,
 og forventer i Vaar glad den fremspiren-
 de Sæd!

Ogsaa i Tidens Fure betænke du Veldaad
 at udstroe,
 der af Viisdom udsaaet, stille for Ewig-
 hed groer!

J. J. Albrecht Schønberg.

Digterløvte.

Hvad i Aand og Gestalt Naturen paa Jor-
den fuldbringer ,

Gierne forsøgende her det, hun kun hisset
opnaaer ;

Hvad Begeistringens Søner paa Livets
Spidse omfavne

Dg, lig Guder, derfra sende til Eiderne
ned ;

Alt hvad til Andagt og Elkov begeistred' den
ædlere Oldtid

Dg i forgubede Steen høit fra Olympen
nedsteeg —

Ja! det Guddommelige omgiver min Siel,
som en Ater,

Dg mit digtriske Liv svæver i den, som
en Skye.

Ad de herlige Mønstre, om hvilke sig Fortis
den hvælver

Til et Tempel, hvorhen Slægterne dyr-
kende tye,

Ad de evige Mønstre min Tanke og Vilje
sig reiser,

Til den fra Tidens Rand falder i Al-
tings Idee.

J, hvis Skabelse staaer, naar Cæsarens
Riger opløses,

Ehi af det evige Liv staaer Eders Skæ-
belse ud,

Svar mig, mæoniske Sanger * og cal-
doniske Varde, **

Svar fra Lemora mig! svar mig fra
Ilions Muur!

* Homer.

** Ossian.

Svar mig, du Kunstens Aalb! * som vældig
 med Fatumet kæmped'
 Og til Kunstnerstav tog dens useilbare
 Spir;
 Vidner, I herlige Andke, I Kunstens
 fuldendte Heroer,
 Dante og Ariost, Schiller og
 Gothe, end I:
 Om Eders himmelske Guds min jordiske Deel
 ej fortæred'
 Og fra den sangslende Dag løsned' min
 frifundne Aand.
 Og jeg Kulde fraspige mig hiine, de evige
 Monstre,
 Slæbe min Willie bag Tankens
 ustandfæde Flugt?
 Hvad? jeg Kulde forraade den Magt, som
 mit Indre bevæger,
 Vanvittig svimlende, Dyrkeren dyrke
 igien?

* Shakespear.

Erofs oplose hiint Forbund med Kunstens
 ædle Guldendte
 Og til den Vordende binde en træf-
 lende Flugt?
 Om det evige Ord min dristige Lyra be-
 søger,
 Om en guddommelig Aand styrer min
 Sangs Melodi,
 Ikke jeg tør det vide, og aldrig skal Nys,
 giær mig friste,
 Thi hvo G e n i e n har tte og vogte
 ham vel:
 Kun naar du ikke ham falder, nedstiger
 Guden fra Himlen,
 Kun naar du ikke ham seer, holder han
 dig i sit Tavn.
 Heller ej forstede jeg, hvad Skiebnen mig
 gav at fuldende,
 Mændre endnu jeg troer Maaket og Maade
 skænken opnaaet:

Guderne give, at aldrig jeg ublu vanhellige

Kunsten

Indtil at troe den udtalt, skiondt jeg kun

stammede den.

Men i min Kraft vil jeg staae, som Træet

fuser i Skoven,

Og i mit sagtere Liv ligne selvstændige

Blomst!

Dybt i Verdenens Indre jeg staaer mine

evige Rodder,

Ei fra en fremmed Rod spirer min Blomst

og min Frugt.

Skoven har tusinde Træer, og Marken ti

tusinde Blomster,

Iader i Skov og i Mark Træer og Blom-

ster da staae!

Det er Naturens Pragt, at Eet ei ligner

det Andet,

Og kun det Samme dog stedse afveks-

lende er.

J, som reene hentræde til Musernes hellige

Alter,

Og fra den trællende Dag skille den friske

baarne Kunst,

Overbærer med mig! Guddommelig er kun

min Vilje,

Ehi mit kiæreste Værk langtsfra udtøm-

mer den ei;

Meget vilde maaſkee i Tidernes Kredslob

fuldsøres,

Var kun ei Livet saa kort, var kun ei

Kunsten saa lang!

Schack Staffeldt.

Register.

Neder Horebow Haste,
Føld - Inspecteur i Assens.

Ved min Svigermoders Grav, til min	
Hustru	G. 13
Farvel til en Broder.	35
November, en Sonnet.	66
Brev til Louise Hegermann, fød	
Vindencrone.	218
Ved Wilhelm Diderik Koep-	
storffs Grav. Til hans Enke.	221
I Stamboger:	
Til en ung Pige. (For en Olding).	226
Til Gamme. (Impromptu).	228
Til en ung Soemand.	229

Johan Christian Hedegaard,
Krigsraad og Fuldmægtig i Generalitets-
og Commissariats-Collegiet.

En Scene af Torquato Tasso's *Aminta* S. 21

Viktor Kristian Hjort,
Provst ved Bremerholms Menighed.

Epilog til Tilfuerne, efter at Solv-		
bryllupet var opført	-	40
Til Hymen	-	42
Ved Bordet	-	44
Kjærlighed.	-	101

Jens Kragh Høft,
Hof- og Stadsrets Assessor.

Maaren (efter det Svenske)	-	18
Midnatssang i Lapmarken (efter Skol-		
debrand)	-	33

Oldingen til Ungdommen (fra det Evenske)	- - -	G. 38
Forgængelsen (Elegie efter Stoltz)		68
Mandens og Kvindens Skabelse (af Stoltz)	- - -	97
Om den Skif at bære Mandens Vil- lede paa Bryttet (af Samme)		98
Savnet	- - -	127

Frue Christiane Koren.

Astrid og Gevar, en Romance		58
Gang (efter det Evenske)	-	72
Ved en ædel Kones Grav	-	99
Til den altid Muntre	-	105
De Gølsomme (efter det Tydske)	-	123
I en Stamvæg	- - -	159

J. H. Larsen,
residerende Kapellan for Kiebesø og
Vindebyhø Menigheder i Volland.

Til Marie, ved Sophies Død	-	211
----------------------------	---	-----

Gottſche Hans Olfen,
 Profefſor og Notarius Publicus i
 Kiøbenhavn.

Smådigte:

Bøn til Dve Malling	-	G.	146
Speilſkjonhed og Karakterſkjonhed			147
Kil Brue D. under Prøve-Uſtrykket af hendes Faders Kobberſtik			—
Gyngebrettet	-	-	148
Philofophens Apologie	-		—
Efter Bembo over Raphael			149
Sokrate's Bøn	-		—
Efter Plato	-	-	150
Gjalens Treenighed	-		—
Frihedſtræet	-	-	151
Enſalighed	-	-	—
Det poetiſke Ekko	-	-	152
I Anledning af et Ordsprog			—
Højmod og Hødelmod	-		153
Paa en Faders Spørgſmaal, hvad han ſkulde lære ſin Søn			—
Kil Forældrene Schow, ved deres eneste Datters Død	-		154
Den gamle og den nye Philoſophie			155

Johan Kehlring, Cand. juris.

Til Danmarks Fredrik og Ma-		
rie	-	S. 156
Under Augustas Billede	-	160
Anden Aprils Minde	-	188
Bed en Dannemands Hviested		203
Til den Ukjendte (efter Rosengarten)		206

J. J. Albrecht Schonberg,
Candidatus.

Morgenfantasie	-	192
----------------	---	-----

Digte (efter det tydske):

Den digtende Dreng, Romanze		195
Shamire til sit Rosentræ	-	197
Amors List	-	198
Turtelduen (efter Vidner)	-	200
Til Bacchus (efter det Græske)		230
Sapphos Mattetanker (efter det Græske)	-	231
Ulige Giftermaal (efter Gøtthe)	-	232
Gædemanden (efter Schiller)		233

Schack Staffeldt,
Kammerjunker, og Assessor i Defon-
mie- og Commerce-Collegiet.

Den østerlandſke Pige	-	S. 74
Apologie	-	79
Oldtid og Nytid	-	92
Cantate til den 28 og 29 Januar		107
Hymne	-	112

Sonnetter:

Til Nemesis	-	114
Vedbendet	-	115
I en bairiſſ Kirke. 1797	-	116
Menneskebanen	-	117
Udsigt over Arnodalen fra Apeni- nerne. 1799	-	118
Til Egeria	-	119
Den ſtorre Achill. I en Ruin		120
Phantaſos's Rige	-	121
Den grønne Ridder	-	130
Den lille Fugl	-	135
Martſſſſolen	-	139
Til Seraphine	-	142
Elſkovsridderen, Romanze	-	161

Elfv og Andagt	- - -	S. 168
Til Naturen (i Juni 1804)	-	171
Mattesuf (efter Luis de Leon)		215
Serenade (Guerras civiles de Granada, cap. VI.)	-	217
Digterløfte	- - -	234

Quirin Stick, Pitteratus.

Bed en Danneqvindes Grav	-	224
--------------------------	---	-----

Johan Clemens Lode, Profesor og Hofmedikus.

Typographiens Roes	- - -	1
Odderen og Blodiglen (Fabel efter Friarte)	- - -	3
Lallotteriet	- - -	6
Syrken og Giestgiveren	-	10
Et Eventyr af Kronikedigteren M u n d- hausen (af Professor Cramer's Resenaab)	- - -	49
Fluen og Lyset (efter det Engelske)		122

Epigrammer:

En Gladders Gravskrift (af von
Einem) - - - S. 4

Tunkeren og Harlequin (af Samme) —

Til to Søstre (laant af Voltaire) 5

(Samme Indfald har Bretzner
anbragt i sin nydelige Komoedie
das Raúsch en, som vi have
i det Danske under Navn af
Peria len)

Tunker Schlenzes Havn (efter
det Tydske) - - - —

Daphne og Iris - - 103

Amor og Digteren - —

Venskab - - 104

Den blinde Kjøber - - —

(De 4 sidste ere af Moses R u h,
udgivne ved R a m l e r.)

M. H. Weinwich,

Secretair ved det heraldiske Selskab.

Bjergmands Sang - - 16

Til et nylig ægteviet Par - 47

Ved asdode Venners Grave (til Jo-
seph Hajdons Musik.) - 70

Adam Ohlenstager, Stud. juris.

Elegier:

Emald	-	-	-	G. 176
Hessen	-	-	-	181

